

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΝΩΜΕΝΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Αποχή από την απάτη των “ευρωεκλογών”

...οι εργατικές και λαϊκές μάζες, όλων των χωρών, αποβάλλοντας σταδιακά τις όποιες αυταπάτες, στρέφονται τώρα εναντίον των θεσμών της ιμπεριαλιστικής αυτής ληστρικής μηχανής που λέγεται Ε.Ε. και αρνούνται βεβαίως να τους προσφέρουν στήριξη συμμετέχοντας στην απάτη των ευρωεκλογών.

Μεγαλώνει το ρεύμα της αποχής από τις εκλογές για την ανάδειξη της “ευρωβουλής” της οποίας η αποστολή είναι η επικύρωση των αποφάσεων του ιμπεριαλιστικού διευθυντηρίου και η παραπλάνηση των λαών.

Και δικαιολογημένα ασφαλώς έχουν πανικοβληθεί οι ηγέτες, τα επιτελεία και τα κόμματα του κεφαλαίου. Καθώς σωστά καταλαβαίνουν ότι κινδυνεύει έτσι να καταρρεύσει το σαθρό οικοδόμημά τους, μέσα στις επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις που θα προκαλέσει η παγκόσμια οικονομική κρίση.

Αλλά, τα κόμματα της αριστεράς γιατί ανησυχούν και γιατί αντιδρούν και αποδοκιμάζουν το ρεύμα της αποχής; Για ποιους λόγους επιμένουν να προσφέρουν στήριξη στους παραπλανητικούς ψευδοδημοκρατικούς μηχανισμούς της Ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας; Δεν έχει γίνει φανερό πλέον, από την ως τώρα συμμετοχή τους σ’ αυτό το κλαμπ της απάτης, (σ’ αυτή τη “δημοκρατική” δικτατορία των μονοπωλίων), ότι το μόνο που καταφέρνουν είναι να εξυπηρετούν τους αντιδραστικούς στόχους των ιμπεριαλιστών...

Στη σελίδα 3

**Η μόνη απάντηση στην κρίση
Να οργανωθούμε
στα συνδικάτα μας
και να παλέψουμε...**

Μια σοβαρή απώλεια για το κομμουνιστικό μας κίνημα

Την Τρίτη 19 του Μάη, στις 4,30 κηδεύτηκε στο νεκροταφείο της Νέας Σμύρνης, ο Κώστας Μπατίκας, ιδεολογικός πατέρας της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ.

Πάλεψε με τον καρκίνο, ο

...Ο Κώστας Μπατίκας γεννήθηκε στα Στουρναραίικα Τρικάλων στις 10/3/1945. Η στρατιωτική δικτατορία τον βρίσκει στη Δυτική Γερμανία, όπου εργάζεται και παράλληλα σπουδάζει γεωπόνος. Κατά τη διάρκεια της χούντας αναπτύσσει σημαντική αντιδικτατορική δράση στο φοιτητικό και μεταναστευτικό κίνημα μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ. Μετά την πτώση της χούντας επιστρέφει στην Ελλάδα και προσφέρει τις υπηρεσίες του σαν στέλεχος του ΚΚΕ από διάφορες καθοδηγητικές θέσεις: Μέλος του γραφείου της Κ.Ο. Πειραιά, γραμματέας της Ν.Ε. Αιτωλοακαρνανίας, γραμματέας της επιτροπής περιοχής Δυτικής Πελοποννήσου - Δυτικής Στερεάς - Νήσων, μέλος του εργατικού τμήματος της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, μέλος του Αγροτικού τμήματος της Κ.Ε....(Από την ανακοίνωση της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ)

σύντροφος Κώστας, ενάμιση περίπου χρόνο και υπέκυψε τελικά στις 17 του Μάη το πρωί, σε ηλικία 64 χρόνων.

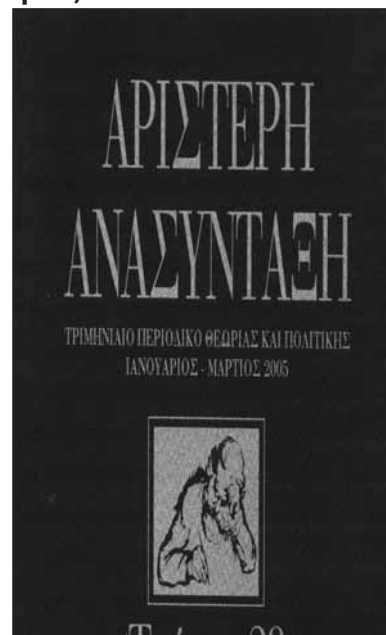
Ο Κώστας Μπατίκας ήταν παλιό δραστήριο μέλος του ΚΚΕ με κριτική σκέψη, ενταγμένος στα αριστερά του. Στο 10ο Συνέδριο του κόμματος είχε εκλεγεί στην Κεντρική Επιτροπή του, ως εκφραστής αριστερών πολιτικών απόψεων.

Όταν η ηγεσία του ΚΚΕ αποφάσισε να σχηματίσει τον Συνασπισμό της Αριστεράς και να συμμετάσχει στην αστική δεξιά κυβέρνηση Μητσοτάκη Τζανετάκη, ο Κώστας Μπατίκας αντιτάχθηκε αποφασιστικά και γι' αυτό διαγράφηκε από μέλος της ΚΕ και του κόμματος.

Αργότερα, με τον σχηματισμό του Νέου Αριστερού Ρεύματος (ΝΑΡ) ο Κώστας Μπατίκας και η ομάδα του εντάχτηκαν σ' αυτό. Για να το εγκαταλείψουν όμως μετά από λίγο καιρό

διαπιστώνοντας ότι η ηγεσία του ΝΑΡ εξέφραζε απόψεις αναθεωρητικές του επαναστατικού μαρξισμού.

Στη συνέχεια ο Κώστας Μπατίκας με τους συντρόφους του εκδώσανε το πε-

ριοδικό "Αριστερή Ανασύνταξη" γύρω από το οποίο συσπειρώθηκε μια μικρή ομάδα μαρξιστών επαναστατών.

Τον Μάη του 2007, η ομάδα αυτή ενοποιήθηκε με την ομάδα της "Εργατικής Πολιτικής" που αποχώρησε από το ΝΑΡ και συγκρότησαν την κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ.

Ο θάνατος του Κώστα Μπατίκα είναι πραγματικά μια σοβαρή απώλεια για το κομμουνιστικό και για το εργατικό κίνημα της χώρας μας.

Στην πολιτική κηδεία του τα στελέχη και τα μέλη της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ διατράνωσαν την απόφασή τους να συνεχίσουν και να δυναμώσουν τον αγώνα τους για την μαρξιστική ανασύνταξη του κινήματος.

Διαδώστε - ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας στηρίζεται αποκλειστικά στο υστέρημα λιγοστών αγωνιστών του επαναστατικού μαρξισμού και του εργατικού κινήματος.

Τα πράγματα όμως δυσκολεύουν κάθε μέρα και πιο πολύ. Όλα ακριβαίνουν διαρκώς, η ανεργία μεγαλώνει ασταμάτητα, τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις μένουν στάσιμα.

Έτσι, οι ανάγκες του αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική μισθοδουλεία και ενάντια στην εξαθλίωση, μεγαλώνουν κι αυτές επίσης.

Η φωνή της Εργατικής Δημοκρατίας πρέπει να δυναμώνει αδιάκοπα. Η έκδοσή της πρέπει να πυκνώνει.

Αλλά αυτό για να γίνει, είναι απαραίτητο να συμμετέχουν ολοένα και περισσότεροι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες, στη διάδοσή της, στην οικονομική ενίσχυσή της και στο γράψιμό της.

Σχηματίστε παντού ομάδες υποστήριξης της Εργατικής Δημοκρατίας. Διαβάστε, διαδώστε, ενισχύστε, γράψτε, την εφημερίδα που αγωνίζεται με συνέπεια ενάντια στην ψεύτικη δημοκρατία της κεφαλαιοκρατίας, για να νικήσει η δημοκρατία της εργατικής τάξης, η μόνη αληθινή δημοκρατία των Εργατικών Συμβουλίων.

Οργανωθείτε και παλέψτε μαζί μας: για συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, για εργατικά συνδικάτα, μαζικά, ενωτικά, δημοκρατικά, χωρίς καμιά εξάρτηση, για να συγκροτήσουμε το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και να οικοδομήσουμε το επαναστατικό κόμμα της εργατικής εξουσίας, για κυβέρνηση των εργατών και των φτωχών αγροτών με σοσιαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος Νο 54 - Μάης 2009

Η απάτη των "ευρωεκλογών"

και η αριστερά

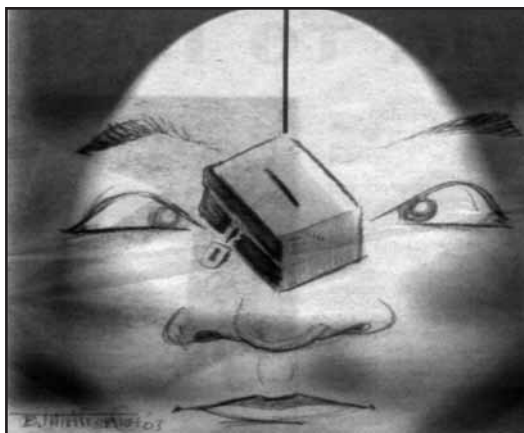
Με την παρουσία βουλευτών της Ν.Δ., του ΠΑΣΟΚ και του ΛΑ.Ο.Σ, στις 27 Απρίλη, ο πρόεδρος της βουλής (δηλαδή η κυβέρνηση) βράβευσε τον πρόεδρο της Κομισιόν Ζ. Μπαρόζο, με την "ανώτατη διάκριση, το Χρυσό Μετάλλιο", όπως έγραψαν οι καθημερινές εφημερίδες.

Στη συνέχεια, με τη σειρά του και ο δήμαρχος της Αθήνας βράβευσε κι αυτός τον εκπρόσωπο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Ε.Ε.) με το μετάλλιο της πόλης.

Για τις τιμητικές αυτές διακρίσεις γράφτηκαν και ειπώθηκαν διάφορα. Είναι ωστόσο, φανερό και βέβαιο ότι ο φίλος αυτός του πρωθυπουργού μας, ήρθε στην Αθήνα, εκτελώντας πολύ συγκεκριμένη υπηρεσία, για λογαριασμό των αφεντικών της Ευρώπης και της Ελλάδας, φυσικά. Στις δύσκολες αυτές μέρες της κρίσης και χρεοκοπίας του παγκόσμιου καπιταλισμού, ο πρόεδρος της Κομισιόν, ο υπάλληλος αυτός των μονοπωλίων, με την προσωπική του παρουσία ανάλαβε να στηρίξει την ετοιμόρροπη μειοψηφική κυβέρνηση της χώρας μας, στο δύσκολο έργο υλοποίησης των αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων, που αποφάσισαν τ' αφεντικά της ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.) για να φορτώσουν τα βάρη της οικονομικής κρίσης τους, στις πλάτες της εργατικής τάξης και των λαών.

Κι επειδή, το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δυο το πρόσωπο, οι κυβερνητικοί υπάλληλοι της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας, σε ανταπόδοση όφειλαν να βραβεύσουν τον εκπρόσωπο των μεγάλων αφεντικών της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας για τις φιλότιμες και άοκνες προσπάθειές του στην προώθηση των κοινών ληστρικών στόχων τους.

Από την τελετή της βράβευσης που έγινε στη βουλή, δεν έλειψε ούτε και το κόμμα του ΠΑΣΟΚ, όπως ήταν φυσικό. Εκπροσωπήθηκε κανονικά από έναν αριθμό βουλευτών του, χωρίς να εκφράσει καμιά αντίρρηση. Και μόνο αργότερα, οι εκπρόσωποί του, πιεσμένοι από την απήκηση των δηλώσεων του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ, υποχρεώθηκαν να βγουν στα κανάλια και με ευγενέστατο τρόπο ψέλισαν ότι είχαν κι αυτοί επίσης διαφω-

νία με τη βράβευση του προέδρου της "Ευρωπαϊκής Επιτροπής", επειδή "εφάρμοσε μια αποτυχημένη και συντηρητική πολιτική"(!) Εννοώντας δηλαδή ότι το διευθυντήριο της ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης θα μπορούσε, δήθεν, να εφαρμόσει μια άλλη προοδευτική πολιτική, αντίθετη στα συμφέροντα και τις αντιλαϊκές επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών κεφαλαιοκρατών, που αυτό το διευθυντήριο υπηρετεί. Και τα υπηρετεί με απόλυτη συνέπεια από τότε που συστάθηκε η Κομισιόν, είτε είχαν τα "συντηρητικά" κόμματα, την πλειοψηφία, είτε την είχαν τα "προοδευτικά" και δήθεν "σοσιαλιστικά" κόμματα!

"Προκλητικό και εξοργιστικό"

Στη βράβευση του Ζ. Μπαρόζο, όμως, δεν πήραν μέρος οι βουλευτές των δυο κομμάτων της αριστεράς, του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ. Με σχετικές ανακοινώσεις τους και τα δυο αυτά κόμματα δήλωσαν ότι θα απέχουν από την τελετή, αποδοκιμάζοντας στο πρόσωπο του Μπαρόζο την αντικοινωνική πολιτική της Ε.Ε.

Το ΚΚΕ σχολίασε:

"Είτε με πρόεδρο της Κομισιόν τον Μπαρόζο, είτε με κάποιον άλλο, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα συνεχίσει να επιτίθεται με αγριότητα στα λαϊκά δικαιώματα για να υπηρετήσει τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών μονοπωλίων που τη δημιούργησαν..."

Με τη γενικά σωστή αυτή πολιτική επισήμανση η ηγεσία του ΚΚΕ αιτιολόγησε την απόφασή της να απέχουν οι βουλευτές του κόμματος από τη βράβευση του Μπαρόζο. Καθόρισε δηλαδή μια σωστή κοινοβουλευτι-

κή στάση στο συγκεκριμένο αυτό ζήτημα. Επιμένοντας όμως στη γνωστή λαθεμένη, εθνικιστική πολιτική, που ακολουθεί στο πρόβλημα της Ευρώπης.

Από την πλευρά της η ηγεσία του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, αποδοκίμασε τη βράβευση του Μπαρόζο, με πιο έντονο φραστικά τρόπο. Ο γραμματέας της Κ.Π.Ε. του ΣΥΝ, ο Ν. Χουντής, δήλωσε:

"Είναι προκλητικό και εξοργιστικό να απονέμονται βραβεία και μετάλλια στον κ. Μπαρόζο, ο οποίος συμβολίζει και εκπροσωπεί την πολιτική που βαθαίνει την ύφεση, που αυξάνει την ανεργία, που αφαιρεί εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα από τους εργαζόμενους, που περιθωριοποιεί τους νέους".

Με τον τρόπο αυτό η ηγεσία του ΣΥΝ φρόντισε βέβαια να κάνει καθαρό ότι η διαμαρτυρία της δεν αφορούσε την ίδια την ιμπεριαλιστική Ε.Ε. αλλά την πολιτική που "εκπροσωπεί ο κ. Μπαρόζο"! Παραλείποντας μόνο να πει ότι και πριν από τον Μπαρόζο, από τότε που συστάθηκε η Κομισιόν, εφαρμόζει σταθερά την πολιτική της άγριας επίθεσης στα εργατικά και τα λαϊκά δικαιώματα! Γεγονός που αποδεικνύει σίγουρα ότι είναι όργανο προώθησης των ιμπεριαλιστικών σκοπών.

Παρ' όλα αυτά, όχι τυχαία, αλλά εξαιτίας της οικονομικής κοινωνικής και πολιτικής κρίσης που οξύνεται και βαθαίνει σ' ολόκληρη την Ευρώπη, υποχρεώθηκαν και τα δυο μαζί τα κόμματα της αριστεράς, ν' αντιδράσουν με αποχή, από τη βράβευση του εκπροσώπου της ιμπεριαλιστικής Κομισιόν. Και αντέδρασαν, καταγγέλλοντας την αντεργατική και αντιλαϊκή ληστρική πολιτική που αποφάσισε το διευθυντήριο των ιμπεριαλιστών για ν' αντιμετωπίσει την κρίση και τη χρεοκοπία του παγκόσμιου καπιταλισμού!

Και οπωσδήποτε η διαμαρτυρία τους και η στάση τους ήταν σωστή. Θα ήταν στ' αλήθεια πολύ προκλητικό και εξοργιστικό να συμμετάσχουν και τα κόμματα της αριστεράς στην απονομή βραβείων στον εκπρόσωπο αυτής της αντιδραστικής αντικοινωνικής πολιτικής, που εφαρμόζει η συμμαχία των ιμπεριαλι-

στών.

Όμως, και τα δύο αυτά κόμματα (ΚΚΕ και ΣΥΝ) όχι μόνο ετοιμάζονται εντατικά να συμμετάσχουν στις λεγόμενες ευρωεκλογές, αλλά παίρνουν ενεργά μέρος και στην καμπάνια που κάνουν τα κόμματα και τα διευθυντικά όργανα των μονοπωλίων εναντίον της αποχής από τις εκλογές αυτές!

Με άλλα λόγια, στην ουσία, οι ηγέτες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, πριν καλά-καλά τελειώσει η τελετή βράβευσης του Μπαρόζο, ανείρεσαν και αποδοκίμασαν τη στάση της αποχής, υποστηρίζοντας, μαζί με τον Μπαρόζο και τα κόμματα του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου, την εκστρατεία κατά της αποχής!

Μαζικό ρεύμα υπέρ της αποχής

Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, υπάρχει μαζικό ρεύμα υπέρ της αποχής από τις εκλογές της 7 Ιούνη.

Οι εργατικές και λαϊκές μάζες, έχοντας δοκιμάσει στο πετσί τους τι σημαίνει Ευρωπαϊκή Ένωση των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων και των στρατοκρατών!

Γνωρίζοντας στην πράξη την απάτη του ευρωκοινοβουλίου και της ιμπεριαλιστικής δημοκρατίας, του αποφασίζουμε και διατάσσουμε!

Βιώνοντας τον αυξανόμενο αστυνομικό αυταρχισμό, την αυθαιρεσία, την κατάργηση κατακτήσεων και δικαιωμάτων, την καταπίεση και την τρομοκρατία!

Αντιπαλεύοντας τις ανοιχτές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις εναντίον αγωνιζόμενων λαών!

Αντιμετωπίζοντας την αδιάκοπη χειροτέρευση των συνθηκών της ζωής, την αυξανόμενη εκμετάλλευση, τη διόγκωση της ανεργίας, την εξάπλωση της φτώχειας και της δυστυχίας και τη συγκέντρωση του πλούτου σε όλο και λιγότερα χέρια!

Συνειδητοποιώντας ότι το ευρωκοινοβούλιο και τα άλλα όργανα της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι μηχανισμοί φτιαγμένοι για να εξυπηρετούν αποκλειστικά τα συμφέροντα και τα σχέδια των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων και των ισχυρότερων χωρών σε βάρος των φτωχότερων!

Εξοργισμένες από τις αποφάσεις αυτών των ληστρικών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών, να φορτώσουν στις πλάτες των εκμεταλλεμένων λαών την κρίση του σαπισμένου καπι-

ταλιστικού συστήματος.

Για όλους αυτούς τους λόγους και πολλούς άλλους ακόμα, οι εργατικές και λαϊκές μάζες, όλων των χωρών, αποβάλλοντας σταδιακά τις όποιες αυταπάτες, στρέφονται τώρα εναντίον των θεσμών της ιμπεριαλιστικής αυτής ληστρικής μηχανής που λέγεται Ε.Ε. και αρνούνται βεβαίως να τους προσφέρουν στήριξη συμμετέχοντας στην απάτη των ευρωεκλογών.

Μεγαλώνει επομένως το ρεύμα της αποχής από τις εκλογές για την ανάδειξη της "ευρωβουλής" της οποίας η αποστολή

είναι η επικύρωση των αποφάσεων του ιμπεριαλιστικού διευθυντηρίου και η παραπλάνηση των λαών.

Και δικαιολογημένα ασφαλώς έχουν πανικοβληθεί οι ηγέτες, τα επιτελεία και τα κόμματα του κεφαλαίου. Καθώς σωστά καταλαβαίνουν ότι κινδυνεύει έτσι να καταρρεύσει το σαθρό οικοδόμημά τους, μέσα στις επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις που θα προκαλέσει η παγκόσμια οικονομική κρίση.

Αλλά, τα κόμματα της αριστεράς γιατί ανησυχούν και γιατί αντιδρούν και αποδοκίμαζουν το ρεύμα της αποχής; Για ποιους λόγους επιμένουν να προσφέρουν στήριξη στους παραπλανητικούς ψευδοδημοκρατικούς μηχανισμούς της Ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας; Δεν έχει γίνει φανερό πλέον, από την ως τώρα συμμετοχή τους σ' αυτό το κλαμπ της απάτης, (σ' αυτή τη "δημοκρατική" δικτατορία των μονοπωλίων), ότι το μόνο που καταφέρνουν είναι να εξυπηρετούν τους αντιδραστικούς στόχους των ιμπεριαλιστών;

Στα ερωτήματα αυτά, οι ηγέτες του ΣΥΝ και του ΚΚΕ, δύσκολα θα βρουν ικανοποιητικές απαντήσεις. Και πολύ δύσκολα θα μπορέσουν να πείσουν τις ανήσυχες κι εξοργισμένες εργατο-λαϊκές μάζες, που με την αποχή από την απάτη των ευρωεκλογών, θέλουν να εκδηλώσουν την εχθρότητά τους στην ιμπεριαλιστική λυκο-

συμμαχία της Ε.Ε.

Και σε ακόμα δυσκολότερη θέση, πιστεύουμε, θα βρεθούν οι σχηματισμοί της επανομαζόμενης αντικαπιταλιστικής ή "επαναστατικής" αριστεράς, οι οποίοι, στους ταραγμένους αυτούς καιρούς, αποφάσισαν κι αυτοί να διεκδικήσουν μια θέση στα σαλόνια της ιμπεριαλιστικής δημοκρατίας των Βρυξελλών!

Όπως και νάναι, τον προσανατολισμό των μαζών τον καθορίζει, τελικά, η αντικειμενική σκληρή πραγματικότητα της καπιταλιστικής κρίσης κι αποσύνθεσης. Μια πραγματικότητα που διαλύει καθημερινά τις ανεδαφικές αυταπάτες ή ελπίδες, δημοκρατικής ή σοσιαλιστικής μεταρρύθμισης του παρακμασμένου καπιταλισμού και των ιμπεριαλιστικών ενώσεων.

Το ρεύμα της αποχής, χωρίς ηγεσία σ' αυτή τη φάση και κόντρα στις συμβιβαστικές πολιτικές της κομματιασμένης αριστεράς του παρελθόντος, θα τραβήξει το δρόμο του. Σε κάθε χώρα και σε ολόκληρη την Ευρώπη. Κι από ρεύμα παθητικής αντίστασης και διαμαρτυρίας, θα γίνει κίνημα πάλης για το γκρέμισμα του ιμπεριαλιστικού οικοδομήματος και για την οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικής Ευρώπης!

Ανυπακοή σημαίνει αποχή και αγώνα για τις Ενωμένες Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης

Μαζί με το ρεύμα της αποχής, οι μαρξιστές επαναστάτες και η προλεταριακή πρωτοπορία, ξεσκεπάζοντας τις ιμπεριαλιστικές απάτες και παλεύοντας για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση του κινήματος της εργατικής τάξης, οφείλουν να κρατάνε ψηλά και αταλάντευτα τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού, τη σημαία της πάλης για τις **Ενωμένες Σοσιαλιστικές Σοβιετικές Πολιτείες της Ευρώπης.**

Σ' αυτή την πάλη καλούμε όλους τους τίμιους αγωνιστές της αριστεράς. Και πρώτ' απ' όλους τους μαχητές του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και του ΠΑΜΕ.

Ανυπακοή στην Ευρώπη των μονοπωλίων, σημαίνει αποχή από την απάτη των ευρωεκλογών, άρνηση στήριξης των θεσμών της λυκοσυμμαχίας!

Και σημαίνει μαζί, πανευρωπαϊκό προλεταριακό ταξικό αγώνα για την Ευρώπη των Εργατικών Συμβουλίων και του Σοσιαλισμού, με φωτεινό οδηγό μας τον μπολσεβίκικο ρώσικο Οχτώβρη.

ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α ΕΝ ΚΡΑΝΙΩ

Τελικά, μετά από δύο μαζώξεις στο Σπóρτινγκ (31/1/2009) (βλ ΕΔ Νο 53) και στην Αθηναίδα (22/3/2009) προέκυψε ένα νέο εκλογικό πολιτικό σχήμα. Η **ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α** (Αντικαπιταλιστική Αριστερή Συνεργασία για την Ανατροπή). Ένα σχήμα που αποτελεί την συνάθροιση των προηγούμενων εκλογικών σχημάτων ΜΕΡΑ (χωρίς το ΕΕΚ) και ΕΝΑΝΤΙΑ και κατασκεύασαν οι ομάδες ΑΚΟΣ - ΑΡΑΝ - ΑΡΑΣ - ΕΚΚΕ - ΝΑΡ - νΚΑ - ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ - ΟΚΔΕ Σπάρτακος - ΟΚΔΕ - ΣΕΚ.

Με βαρύγδουπες και πολυσέλιδες πολιτικές διακηρύξεις, οι ιδρυτές του διατείνονται ότι το νέο αυτό σχήμα αποτελεί δύναμη **"του επαναστατικού κοινωνικού μετασχηματισμού, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού"**. Αναφέρονται με παχιά λόγια **"στην πάλη των εργαζομένων, της νεολαίας, των αγροτών, για την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου"** και εμφανίζονται σαν την **"δυνατή και ενωτική Αριστερά, μια Αριστερά αντικαπιταλιστική"**.

Διαβάζοντας όμως ολόκληρα τα κείμενα αυτών των διακηρύξεων, εύκολα διαπιστώνεται ότι οι ισχυρισμοί αυτοί δεν έχουν κανένα αντίκρισμα, πέρα από διαθέσεις και επιθυμίες. Μέσα σ' αυτές, εκτός από λεκτικές μόνο αναφορές, **δεν βρίσκεις καμιά συγκεκριμένη πολιτική, και πολύ περισσότερο δεν υπάρχει καμιά επαναστατική μαρξιστική κομμουνιστική πολιτική**. Πολιτική, δηλαδή, που να προσδιορίζει τους τρόπους και τους δρόμους δράσης και πράξης ώστε οι αγώνες της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων να ενωθούν, να ανασυγκροτηθούν, να αποτινάξουν τα διαλυτικά δεσμά των εργατοπατερικών μηχανισμών, να αναπτυχθούν. Ωστε νικηφόρα να αντιμετωπίσουν την κεφαλαιο-

κρατική επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και τις κατακτήσεις, να προστατέψουν το βιοτικό επίπεδο από τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης και αποσύνθεσης και να οδηγηθούν στην ανατροπή του καπιταλιστικού καθεστώτος.

Αντίθετα, **οι διακηρύξεις της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. πλέουν μέσα στην σύγχυση και τις αλληλοαναιρούμενες αντιφάσεις, που μετατρέπουν τις μεγαλόστομες και βαρύγδουπες "αγωνιστικές" και "επαναστατικές" αναφορές σε κούφια προεκλογικά λόγια**. Που ο-

πωσδήποτε είναι πολύ δύσκολο να ξεχωρίσουν από τα αντίστοιχα της ηγεσίας του ΚΚΕ.

Ενώ μιλάνε για **"δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος"** και καταγγέλλουν ως αυταπάτη την **"αντινεοφιλελευθέρη" κυβερνητική διαχείριση** την ίδια στιγμή, ο "αντικαπιταλισμός" τους περιορίζεται στις **"στρατηγικές διαχείρισης"** του καπιταλιστικού συστήματος. Και οι προτάσεις τους ενάντια στην κρίση δεν ξεπερνούν τον αστικό "αντινεοφιλελευθερισμό". **Είναι χαρακτηριστικό ότι στις θέσεις και προτάσεις τους δεν αναφέρονται καθόλου για το κράτος και τι πρέπει να κάνουν οι εργαζόμενοι μ' αυτό**. Περιορίζοντάς τες, έτσι, (και ιδιαίτερα τις θέσεις τους για "εθνικοποιήσεις") αυστηρά στα όρια του αστικού καθεστώτος και των "αντινεοφιλελευθέρων" προχωρημένων κενυσιανών παραλλαγών της α-

στικής πολιτικής, βάζοντας παράμερα την πάλη για "ανατροπή", "σοσιαλισμό" και "κομμουνισμό".

Ενώ μιλάνε για **"απόρριψη κάθε διασπαστικής και σεχταριστικής πολιτικής, που αποδυναμώνει το μέτωπο των εργαζομένων"** και καταγγέλλουν το ΚΚΕ ότι **"επιμένει στον αδιέξοδο δρόμο του απομονωτισμού"** **οι ίδιοι οργανώνουν, κατά τα πρότυπα του ΠΑΜΕ, διασπαστικές κινήσεις και ξεχωριστές συγκεντρώσεις σε κάθε εργατική κινητοποίηση**. Προωθούν τους δικούς τους **"οριζόντιους συντονισμούς σωματείων"**. **Εναρμονίζονται πλήρως με τις συμπεριφορές και τις λειτουργίες του εργατοπατερισμού**. Διαιωνίζοντας έτσι την αποδιοργάνωση και το κομμάτισμα του εργατικού κινήματος και προσφέροντας όλα τα απαραίτητα άλλοθι στις γραφειοκρατικές εργατοπατερικές κλίκες που λυμαινούνται την ΓΣΕΕ κι όλες τις εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Ενώ, βαρύγδουπα, καλούν για **"ενίσχυση της αυτοοργάνωσης των εργαζομένων: Κέντρο λήψης των αποφάσεων πρέπει να είναι η βάση, οι συνελεύσεις, έτσι ώστε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να έχουν στα χέρια τους τον έλεγχο των αγώνων και των κινητοποιήσεων"**, **οι ίδιοι είναι που, στη διάρκεια των κινητοποιήσεων για το άρθρο 16, με αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις, (μέσω των ΕΑ-ΑΚ), στέρησαν από τις Γενικές Συνελεύσεις του φοιτητικού κινήματος να εκλέγουν οι ίδιοι τις Συντονιστικές Επιτροπές Αγώνα**. Και είναι στελέχη των δικών τους οργανώσεων που, ως μέλη ΔΣ εργατικών σωματείων, αναζητούν και μηχανεύονται, "καταστατικούς" και μη, τρόπους παράκαμψης και υποκατάστασης των Γενικών Συνελεύσεων.

Ενώ μιλάνε για την ανάγκη **"ενίσχυσης της οργανωτικής δύναμης των εργαζομένων"**, **χωρί-**

ζουν παράλογα τα εργατικά σωματεία σε "ταξικά" και "μη ταξικά", ανάλογα με το ποια γραφειοκρατική εργατοπατερική κλίκα "ελέγχει" την διοίκησή τους. Κλείνουν εντελώς τα μάτια στην υπάρχουσα αποδιοργάνωση, το κομμάτισμα και την αναποτελεσματικότητα των περισσότερων εργατικών αγώνων, και αποφεύγουν κάθε αναζήτηση των αιτιών τους. **Αρνούνται κάθε προσπάθεια ανάπτυξης αγώνα, μέσα στο ίδιο το εργατικό κίνημα, για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, και το υποκαθιστούν με "μέτωπα" που σχηματίζουν οι ομάδες τους μεταξύ τους**. Καταφεύγουν σε μια φανφαρόνικη και εξωπραγματική ωραιοποίηση της κατάστασης στο εργατικό κίνημα, σύμφωνα με την οποία οι αγώνες συνεχώς αναπτύσσονται, δήθεν, ανεξάρτητα από την αποδοτικότητα τους. **Στην πραγματικότητα μιλάνε για το εργατικό κίνημα χωρίς να ξέρουν ή να νοιάζονται να μάθουν τίποτα γι' αυτό**. Συγκεντρώνοντας το ενδιαφέρον τους μόνο στην εκλογική ανάδειξη στις διοικήσεις των εργατικών σωματείων και κυρίως στην εξασφάλιση ψήφων και υποστήριξης στα εκάστοτε εκλογικά σχήματα που κατασκευάζουν σε κάθε γενικές εκλογές.

Η κενότητα και η αντιφατικότητα των διακηρύξεων της **ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.** "βγάζει μάτια" στην περίπτωση των λεγόμενων "ευρωεκλογών". Ενώ με έμφαση προβάλλουν πολλές καταγγελτικές αλήθειες για τον ιμπεριαλιστικό μηχανισμό του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, την "Ευρωπαϊκή Ένωση", και με έπαρση διακηρύττουν ότι **"απαιτείται συνολική σύγκρουση με την ΕΕ, αγώνας για... αντικαπιταλιστική αποδέσμευση και διάλυση της ΕΕ"**, καλώντας με στόμφο σε **"απειθαρχία στους ευρωμονόδρο-**

Στην επόμενη σελίδα

μους" (κατά το "ανυπακοή" του ΚΚΕ), οι ίδιοι, εντελώς παράλογα και χωρίς καμιά εξήγηση συμμετέχουν στις "ευρωεκλογές" που αυτός ο ιμπεριαλιστικός μηχανισμός υποκριτικά και δόλια στήνει. Προσφέροντάς του, έτσι, και αυτοί, την βοήθειά τους στην προσπάθεια που κάνει να χάσει με το ζόρι, τις "ευρωεκλογές", στη συνειδηση των εκμεταλλευομένων και παραπλανητικά να κατοχυρώσει την αντεργατική και αντιλαϊκή δράση του, σαν ένας αποδεκτός, δήθεν δημοκρατικά "εκλεγμένος", μηχανισμός.

Η καταγραφή των αντιφάσεων και της κενότητας των λόγων που περιέχονται μέσα στις διακηρύξεις των πολιτικών θέσεων της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α δεν έχει τέλος. Χωρίς υπερβολή, κάθε πολιτική φράση που υπάρχει μέσα σ' αυτές έχει και την αναιρέσή της.

Αυτές όμως που αναφέραμε, πιστεύουμε ότι φτάνουν για να δείξουν ότι, το "νέο" αυτό πολιτικό σχήμα της **ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α**, δεν διαφέρει σε τίποτα, ως προς την ουσία των πολιτικών θέσεων και την σύγχυση των απόψεων, από τα άλλα προϋπάρχοντα κοινοβουλευτικά και μη αριστερά κόμματα. Ακόμα και η "αγωνιστική" φρασεολογία τους είναι σχεδόν ταυτόσημη μ' αυτή της ηγεσίας του ΚΚΕ.

Δεν είναι, άλλωστε, καθόλου τυχαίο που η κριτική τους στο ΚΚΕ περιορίζεται μόνο στα "συντηρητικά και σχεδόν καθεστωτικά ανταντακλαστικά

που έδειξε μέσα στο κίνημα του Δεκέμβρη" μην έχοντας να πουν τίποτα για το περιεχόμενο της πάγιας καταστροφικής ρεφορμιστικής αστικοδημοκρατικής πολιτικής της ηγεσίας του. Και πως να πουν άλλωστε αφού και οι δικοί τους πολιτικοί προσανατολισμοί ευθυγραμμίζονται με αυτή;

Οι όποιες διαφορές ή παραλλαγές εμφανίζουν με τις ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, αφορούν περισσότερο στον τρόπο που ο καθένας τους προσαρμόζεται στο εκκρεμές της μικροαστικής σύγχυσης, φοβίας και απελπισίας που αντιπροσωπεύουν.

Ενώ οι ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ αντιπροσωπεύουν και εκφράζουν τον μικροαστικό συντηρητισμό, προσαρμόζοντας την πολιτική τους δράση σ' αυτόν, οι ομάδες που συναθροίζονται στην **ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α** αποτελούν έκφραση του μικροαστικού επαναστατισμού.

Η εντατική χρησιμοποίηση της επαναστατικής αντικαθεστωτικής φρασεολογίας εμπλουτισμένης με συνεχείς και έντονες "αγωνιστικές" αναφορές, χωρίς μια συγκεκριμένη επαναστατική προλεταριακή κομμουνιστική πολιτική, δεν είναι παρά η παραμορφωμένη έκφραση του θυμού, της απελπισίας και της αγανάκτησης που διαπερνάει τα μικροαστικά στρώματα και ιδιαίτερα της νεολαίας τους από τις σκληρές συνέπειες της χρόνιας καπιταλιστικής κρίσης.

Η μόνιμη στάση υποκαταστατισμού, που διακρίνει αυτές τις ομάδες, απέναντι στα κινήματα διαμαρτυρίας που ξεσπάνε και ιδιαίτερα απέναντι στο εργατικό κίνημα. Η συνεχής προσπάθειά τους να "κατασκευάσουν" κινήματα και "αγώνες" χωρίς τις ίδιες τις μάζες. Ο βερμπαλισμός και τα στομφώδη κούφια λόγια χωρίς αντίκρισμα. Ο ενθουσιασμός τους από το νταβαντούρι και μόνο, που μπορούν να προκαλέσουν οι "αγώ-

Στα χνάρια του Αρχαιομαρξισμού

νες" αυτοί, αδιαφορώντας για την τελική τους αποτελεσματικότητα. Η συνεχής "δημιουργία" "σωτήριων" "πλατιών" εκλογικών σχημάτων, για τους εκμεταλλευόμενους χωρίς αυτούς, με μοναδικό σκοπό να βρεθούν "στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων". Αυτά είναι μερικά από τα βασικά χαρακτηριστικά του μικροαστικού επαναστατισμού που δεν κρύβονται, όσες φορές και να επαναλαμβάνεις τις λέξεις "αγώνας", "επανάσταση", "σοσιαλισμός" και "κομμουνισμός".

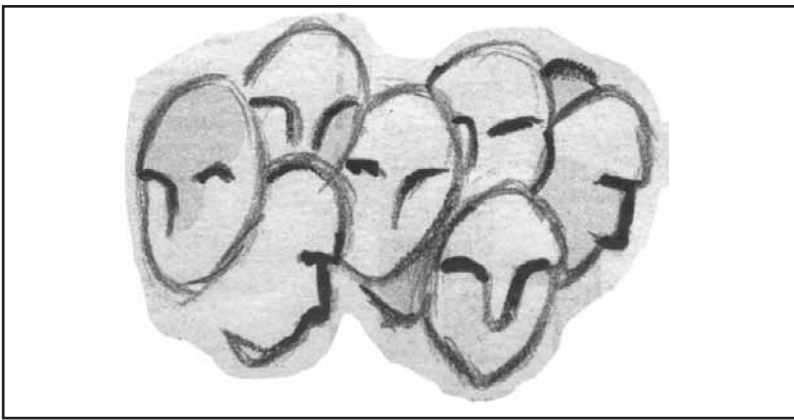
Το μικροαστικό συνονθύλευμα της σύγχυσης και της θολούρας δεν περιορίζεται μόνο στο κύκλο της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. Χαρακτηρίζει όλο τον χώρο των ομάδων της εξωκοινοβουλευτικής "επαναστατικής", "αντικαπιταλιστικής", ή όπως αλλιώς αυτοαποκαλείται, αριστεράς. Συμπεριλαμβανομένων βέβαια και τις όμορων ομάδων του μικροαστικού αναρχισμού.

Είναι πολύ λίγες, μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, οι ομάδες που ξεχωρίζουν από το συνονθύλευμα αυτό και προσπαθούν πραγματικά να δράσουν και να επέμβουν με βάση τις κομμουνιστικές αρχές του επαναστατικού μαρξισμού. Όλες οι άλλες του ακροαριστερού "αντικαπιταλιστικού" ε-

ξωκοινοβουλευτικού πολυπρόσωπου "χώρου", (που επίμονα ονειρεύεται να γίνει "κοινοβουλευτικός"), έχουν θέσεις και δράση που είναι τελείως ξένες και αντίθετες με τον μπολσεβίκικο επαναστατικό μαρξισμό. Ανεξάρτητα από τις έντονα κόκκινες σημαίες τους, πέρα από τους "επαναστατικούς", "εργατικούς", "σοσιαλιστικούς" ή "κομμουνιστικούς" τίτλους και τις αναφορές τους, άσχετα σε ποια άλλα εκλογικά σχήματα συμμετέχουν (είτε στο ΣΥΡΙΖΑ είτε σε ξέχωρα δικά τους). Προσθέστε σ' αυτές και τις ομάδες του μικροαστικού αναρχισμού και το συνονθύλευμα συμπληρώθηκε.

Οι περισσότερες,, που δίνουν και τον πολιτικό βηματισμό σε όλο τον "χώρο", αποτελούν απόνερα του σταλινισμού και μάλιστα αυτού του τριτοπεριοδικού σεχταρισμού. Οι οποίες, ενώ ντρέπονται να εμφανιστούν ως σταλινικές, αρνούνται ολόψυχα να εγκαταλείψουν τις αντεπαναστατικές θέσεις και μεθόδους του σταλινισμού. Άλλες προέρχονται από την αριστερή σοσιαλδημοκρατία, συνεχίζοντας να την αντιγράφουν με παραλλαγές. Και μερικές, που αυτοπροσδιορίζονται στο χώρο του επαναστατικού μαρξισμού, του τρο-

ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ
τα δικαιώματά μας μπροστά
 Δεν μοιραστήκαμε τα κέρδη τους
 Δεν θα πληρώσουμε την κρίση τους
 Για μια σύγχρονη επαναστατική κομμουνιστική Αριστερά
 ψηφίζουμε-στηρίζουμε
ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.
 ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΑΝΤΙΡΟΠΗ
 ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ, ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΕΣΟΛΥΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΙΑΣ ΓΙΑ ΑΝΤΙΡΟΠΗ
 Για την ΑΝΑΤΡΟΠΗ της πολιτικής ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ε.Ε.-Κεφαλαίου
NAP
 ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΕΥΜΑ
 www.nar.net.gr

τσικισμού, έχουν χάσει βαθιά στα συρτάρια των γραφείων και των μυαλών τους τις επαναστατικές θέσεις και ιδέες που επικαλούνται και κυνηγούν την εύνοια όλου αυτού του μικροαστικού συνουλεύματος για να "γίνουν πολλοί"!

Αλλά πέρα και από τις αντίθετες και συγκρουόμενες ιδεολογικοπολιτικές αναφορές που έχει κάθε μια ομάδα απ' αυτόν τον "χώρο", το πραγματικό συνεκτικό στοιχείο που τους επιτρέπει να συγκολλούν μεταξύ τους και να συγχρωτίζονται με τον μικροαστικό αναρχισμό, σε εναλλασσόμενα "μετωπικά" σχήματα, είναι ότι όλες συγκεντρώνουν ορισμένα οργανωτικά, πολιτικά και ιδεολογικά κοινά χαρακτηριστικά που έλκουν την καταγωγή τους από τον Αρχαιομαρξισμό. Αυτής της μικροαστικής αίρεσης που, ταλαντευόμενη διαρκώς ανάμεσα στον εθνικορεφορμιστικό σταλινισμό και τον σοσιαλδημοκρατικό συμβιβασμό, ταλάνισε το εργατικό κίνημα με ιδεολογικοπολιτική σύγχυση, αποπροσανατολισμό και διασπαστικές μεθόδους, μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 30, έως την διάλυσή της, κάτω και από την αμείλικτη πολεμική των επαναστατών μαρξιστών, υπό την καθοδήγηση του Π. Πουλιόπουλου.

Παρά την διάλυσή της, όμως, άφησε, βαθιά χαραγμένα πάνω στο κίνημα, τις αντιδραστικές μικροαστικές πολιτικές και οργανωτικές παρακαταθήκες της. Παρακαταθήκες που ισχυροποιήθηκαν από το σοβαρό λάθος του Τρότσκι και της Αριστερής Αντιπολίτευσης να αναγνωρίσει του Αρχαιομαρξισμού ως "τμήμα

της", προκαλώντας σοβαρότατες αρνητικές συνέπειές του πάνω στο ελληνικό εργατικό κίνημα. Οι οποίες, δυστυχώς, δεν εξαλείφθηκαν από την μετέπειτα διόρθωσή του. Παρακαταθήκες που ελλόχευσαν και αναβίωσαν, σε διάφορες παραλλαγές, μέσα στις οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς από την εξόντωση του Π. Πουλιόπουλου και μετά. Και σήμερα εκδηλώνονται με ιδιαίτερη έμφαση σε όλες της ομάδες και οργανώσεις της αποκαλούμενης "αντικαπιταλιστικής" αριστεράς. **Συνεχίζοντας να βασανίζουν το εργατικό κίνημα, βάζοντας φραγμούς στις δυνατότητες οικοδόμησης του αναγκαίου επαναστατικού εργατικού μπολσεβίκου κόμματος.**

Η μακρόχρονη επιβίωση και αναβίωση των μικροαστικών αντιδραστικών χαρακτηριστικών του Αρχαιομαρξισμού δεν οφείλεται, φυσικά, σε κάποια σπουδαιότητά τους ή ορθότητά τους. Έχει τις ρίζες της στις κοινωνικές αιτίες που τις γέννησαν και τις αναγεννούν. Ο Αρχαιομαρξισμός, και η αντιδραστική νοοτροπία που αντιπροσώπευε, ήταν η ιδεολογικοποίηση και πολιτική "μετάφραση" -μέσα στο εργατικό κίνημα, και τις πολιτικές του οργανώσεις- της συμπεριφοράς των φόβων και της απελπισίας της μικροαστικής τάξης, στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής και αποσύνθεσής της. Είχε την βάση του στις ιδιορρυθμίες που γέννησε η στρεβλή εξέλιξη του ελληνικού καπιταλισμού. Στις ίδιες που δεν επέτρεψαν ποτέ την εμφάνιση ενός αμιγούς σοσιαλδημοκρατικού κόμματος στην ελληνική κοινωνία Είναι σ'

αυτές ακριβώς που βασίζεται και η σημερινή ύπαρξη των ομάδων της λεγόμενης "αντικαπιταλιστικής" αριστερά και του αναρχισμού.

Πάνω στην ίδια βάση, στην απελπισία δηλαδή, που προκαλεί στα μικροαστικά στρώματα η κρίση και το καπιταλιστικό αδιέξοδο, τέτοια ρεύματα μικροαστικού επαναστατισμού υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν σε κάθε καπιταλιστική χώρα.. **Πολιτικά ρεύματα που, παρά την στομφώδη επαναστατικότητά τους, αν δεν καταπολεμηθεί η ιδεολογικοπολιτική σύγχυση που αντιπροσωπεύουν καταλήγουν εχθροί της προλεταριακής επανάστασης και κύριοι αντίπαλοι στην οικοδόμηση προλεταριακού επαναστατικού κόμματος.**

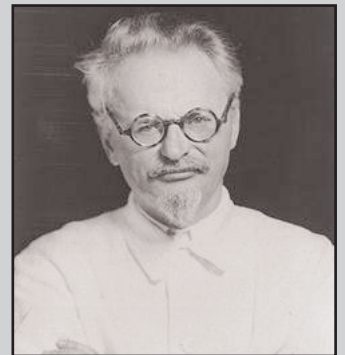
Ο επαναστατικός μαρξισμός, επανειλημμένα χρειάστηκε να παλέψει σταθερά αποφασιστικά και αμετάκλητα όχι μόνο ενάντια στον δεξιό ομορτισμό, τον σοσιαλσωβινισμό και τον εθνικορεφορμισμό, αλλά και ενάντια στον "αριστερό" μικροαστικό επαναστατισμό.

Στη χώρα μας, ο Παντελής Πουλιόπουλος μας το έδειξε έμπρακτα, με τον ανυποχώρητο και ανηλεή ιδεολογικοπολιτικό αγώνα του ενάντια στην μικροαστική αίρεση του Αρχαιομαρξισμού.

Ενώ, πιο πριν, ο Λένιν, στο έργο του "Αριστερισμός: Παιδική αρρώστια του κομμουνισμού", που το έγραψε με αφορμή το 2 παγκόσμιο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς και μοιράστηκε στους συνέδρους, διδάξε ότι αν ενάντια στον "αριστερό" ομορτισμό και τον μικροαστικό επαναστατισμό, δεν διεξάγεται η πιο αποφασιστική πάλη, είναι ικανοί να προκαλέσουν σοβαρή ζημιά σε ολόκληρο το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα. **"Το άμεσο καθήκον (...να οδηγήσουμε τις μάζες σε μια καινούρια θέση..) δεν είναι δυνατό να το εκπληρώσουμε χωρίς να εξαλείψουμε τον αριστερό δογματισμό, χωρίς να ξεπεράσουμε ολοκληρωτικά τα λάθη του..."** (Λένιν, Άπαντα, τόμος 41 σελ. 78-79 Έκδοση "Σύγχρονη Εποχή").

Σταθάτος Χάρης

"Αντιδραστικές εποχές, όπως η δική μας, όχι μόνο αποσυνθέτουν και εξασθενίζουν την εργατική τάξη και την πρωτοπορία της, αλλά χαμηλώνουν επίσης και το γενικό ιδεολογικό επίπεδο του κινήματος και ρίχνουν πίσω την πολιτική σκέψη σε στάδια από πολύ καιρό ξεπερασμένα.

Σε μια τέτοια κατάσταση, το καθήκον της πρωτοπορίας είναι να μην αφήσει να παρασυρθεί από το ρεύμα της οπισθοδρόμησης: πρέπει να κολυμπάει ενάντια σ' αυτό το ρεύμα. Αν ένας δυσμενής συσχετισμός των δυνάμεων δεν της επιτρέπει να κρατήσει τις θέσεις που έχει κερδίσει, πρέπει τουλάχιστον να διατηρήσει τις ιδεολογικές θέσεις της, γιατί σ' αυτές εκφράζεται η ακριβοπληρωμένη πείρα του παρελθόντος. Μόνο τρελοί θα θεωρήσουν "σχεταριστική" μια τέτοια πολιτική. Στην πραγματικότητα αυτή αποτελεί το μόνο μέσο για ένα γιγάντιο βήμα προς τα μπρός με το επόμενο κύμα της ιστορικής ανόδου."

(Λ. Τρότσκι, "Γερμανία: ο φασισμός και το εργατικό κίνημα" σελ. 117, Εκδ. "Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη")

Οι δύο ΟΚΔΕ και η ακροαριστερή βαβυλωνία της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.

Η ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη, είναι η μία από τις δύο οργανώσεις (η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος είναι η άλλη) που διατείνονται ότι εκπροσωπούν το "ρεύμα" της πρώην "Ενιαίας Γραμματείας" της 4ης Διεθνούς στη χώρα μας, (τάση μαντελικών).

Και οι δυο αυτές οργανώσεις, ενώ δεν έχουν μεταξύ τους καμία πολιτική σχέση και συνεργασία και αρνούνται κατηγορηματικά κάθε πιθανότητα ενοποίησης και συγχώνευσής τους ("οι διαφορές είναι αγεφύρωτες" δηλώνουν τα στελέχη τους, πάνω από δύο δεκαετίες!) ωστόσο, κινούνται κι οι δυο τους στον ίδιο πολιτικό χώρο του ακροαριστερισμού, δηλαδή στον αστερισμό του **πολυπρόσωπου μικροαστικού επαναστατισμού**. Κι απ' τις αρχές του 2009 συμμετέχουν ενεργά και οι δυο τους στη νέα εκλογική σύμπραξη της αποκαλούμενης "αντικαπιταλιστικής" αριστεράς (ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.). Υποστηρίζοντας μάλιστα, με την ίδια θέρμη, την ανάγκη να μονιμοποιηθεί η σύμπραξη αυτή και να προχωρήσει στην ενοποίηση των διαφόρων σχημάτων και αποχρώσεων του ακροαριστερισμού (ΜΕΡΑ-ΝΑΡ, ΕΝΑΝΤΙΑ-ΣΕΚ, ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ, ΕΚΚΕ, κλπ).

Σε ό,τι αφορά την ΟΚΔΕ - Σπάρτακος (που εμφανίζεται ως επίσημο τμήμα της ανύπαρκτης, στην ουσία, "Ενιαίας Γραμματείας") ακολουθεί πιστά την διαλυτική ακροαριστερή πορεία αυτού του "ρεύματος" και ιδιαίτερα το παράδειγμα των πρώην "τροτσκιστών" ηγετών της Γαλλίας. Οι οποίοι διέλυσαν και τυπικά πλέον την οργάνωσή τους, την L.C.R. (Επαναστατική Κομμουνιστική Ένωση) και πήραν την πρωτοβου-

λία να ενώσουν την ακροαριστερή μικροαστική πανοπερμία σε ένα "Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα" (Ν.Α.Κ.) μακριά βεβαίως από τις επαναστατικές αρχές του μαρξισμού. Δηλαδή σ' ένα συνολικό κείμενο κάθε λογής αναρχοαυτόνομων αμφισβητιών, κεντριστών, κλπ, που βρίσκεται σε πλήρη ρήξη με τις αρχές του κόμματος της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης. Αδιαφορώντας, όμως, για τέτοιες λεπτομέρειες η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος (η οποία, άλλωστε, από καιρό έχει πρακτικά, εγκαταλείψει τις μαρξιστικές ιδρυτικές αφετηρίες της) προτείνει κι ελπίζει να γίνει και στην Ελλάδα κάτι παρόμοιο με αυτό το τερατούργημα που σκάρωσαν οι αποστάτες της L.C.R. στη Γαλλία. Με αφετηρία την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, επιδιώκουν μια "ελευθεριακή" (αναρχίζουσα) συγκόλληση των ετερόκλητων ακροαριστερών θραυσμάτων σ' ένα ομοσπονδιακό σχήμα που θα το βαφτίσουν "Αντικαπιταλιστικό Κόμμα".

* * *

Σε αντίθεση με την ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, η ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη έχει απορρίψει και καταγγέλλει αυτό που έκαναν οι γάλλοι, πρώην "τροτσκιστές" ηγέτες της L.C.R. και της μακαρίτισσας "Ενιαίας Γραμματείας", (στενοί συνεργάτες του αείμνηστου Ε. Μάντελ).

Όπως σωστά έγραψαν στην εφημερίδα τους, το "Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα" με το οποίο αντικατέστησαν την L.C.R. οι Κρεβίν και οι Μεζανσενό, είναι

Στην επόμενη σελίδα

Αποχώρηση της ΟΚΔΕ-Εργατική Πάλη από την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.

Είχε ήδη πάρει το δρόμο προς το τυπογραφείο, η "Εργατική Δημοκρατία", όταν λάβαμε την ανακοίνωση τύπου της ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη για την αποχώρησή της από την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α., με πολύ βαριές κατηγορίες για το σχήμα αυτό.

Αφού συμμετείχε ενεργά στην κατάσκευή της, η ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη, κατηγορεί τώρα την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α, δύο μόνο μήνες μετά την "κατασκευή" της, **"για την εκλογικίστικη αντίληψη και πρακτική που βλέπαμε να εκφράζεται και να εκδηλώνεται με την απουσία οποιασδήποτε πρακτικής πρωτοβουλίας επέμβασης στην κρίση του συστήματος και τις επιπτώσεις της πάνω στους εργαζόμενους"**. Για πράξεις που ξεπερνούν **"τα όρια του εκλογικού κρετινισμού"** και **"πρακτικές που προσιδιάζουν μάλλον σε ρεφορμιστικά κόμματα"**, για **"λαγνεία συμμετοχής στις εκλογές"**, για **"αντιδημοκρατικές ενέργειες"** και **"αντιδημοκρατική λειτουργία"**, για **"αντισυντροφικές συμπεριφορές, ετσιθελισμούς, επιβολή απόψεων"** και πολλά άλλα ακόμα. Και ομολογεί το **"πραγματικό σοκ"** που (η ΟΚΔΕ - Εργ. Πάλη), πέρασε όταν διαπίστωσε την **"ευκολία με την οποία η συντριπτική πλειοψηφία των δυνάμεων της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. δεχόταν να υπογράψει την δήλωση νομιμοφροσύνης"** προς καθεστώς των εκμεταλλευτών. Αμφισβητώντας **"την σοβαρότητα, την αξιοπιστία και την ποιότητα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α."** καταλήγει στην καταγγελία ότι **αυτή είναι "ένα σχήμα που δεν είναι μια πραγματική αντικαπιταλιστική και επαναστατική αριστερά, που δεν ανταποκρίνεται στις προσδοκίες των χιλιάδων αγωνιστών και του εργατικού κινήματος"**.

Και το πιο τραγελαφικό είναι ότι, στην ίδια την ανακοίνωση αποχώρησης, στην οποία η ηγεσία της "ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη", κάνει αυτές τις φοβερές καταγγελίες, συνεχίζει να επιμένει ότι οι **"Βασικές Πολιτικές Θέσεις"** αυτού του εκτρώματος ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α **"περιείχαν πολλά σημεία και κατευθύνσεις που μπορούσαν να βοηθήσουν στην ενότητα και την κοινή δράση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς"!!** και να διακηρύττει ότι **"θα συνεχίσει να παλεύει για την ενότητα και την κοινή δράση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων"!!**

Με τις μηχανές του τυπογραφείου να περιμένουν για την εκτύπωση της "Εργατικής Δημοκρατίας", δεν προλαβαίνουμε, τώρα, να ασχοληθούμε περισσότερο με την πολιτική μυωπία και τις μεγάλες ευθύνες που βαραίνουν την ηγεσία της "ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη", για την βοήθεια και την ενεργή συμμετοχή που πρόσφερε στην κατασκευή ενός τέτοιου πολιτικού αντεπαναστατικού εκτρώματος μικροαστικού επαναστατισμού. Γι' αυτό θα επανέλθουμε στο επόμενο φύλλο.

Όμως, τα δύο άρθρα που δημοσιεύονται σε τούτο το φύλλο της "ΕΔ", με τους τίτλους "Οι δύο ΟΚΔΕ και η ακροαριστερή Βαβυλωνία της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α." και "ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. εν κρανίω", (γραμμένων πολύ πριν την αποχώρηση της ΟΚΔΕ - ΕΠ), εκτός του ότι οι απόψεις τους επιβεβαιώνονται πλήρως από την ανακοίνωση της εσπευσμένης αποχώρησης και τις καταγγελίες, επαρκούν για να εξηγήσουν την συμπεριφορά της ΟΚΔΕ - ΕΠ αλλά και ολόκληρης της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.

"ένα κόμμα το οποίο θα απέχει από τον επαναστατικό μαρξισμό όσο η μέρα με τη νύχτα". Όντως, αυτό συμβαίνει ήδη, από την πρώτη μέρα της ίδρυσής του. Σωστά, επίσης, οι συντάκτες της "Εργατικής Πάλης", τόνισαν: **"η αυτοδιάλυση της L.C.R. και η "αντικατάστασή της" από ένα "προσαρμοσμένο" κόμμα, θα έχει ολέθριες συνέπειες για το γαλλικό και το παγκόσμιο εργατικό κίνημα".** (Εργατική Πάλη, τεύχος 329, "Η αυτοδιά-

λυση της L.C.R. και το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα").

Αναμφίβολα έχουν δίκιο. Η αντικατάσταση της L.C.R. από ένα αναρχούμενο συνονθύλευμα και όχι από το κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης (τμήμα της 4ης Διεθνούς) είναι ένα ακόμα έγκλημα σε βάρος του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, άλλη μια φανερή προδοσία του επαναστατικού μαρξισμού από τους γνωστούς αναθεωρητές και ξεθεμελιωτές της 4ης Διεθνούς.

Κατά συνέπεια, θα μπορούσαμε να πούμε, ότι η τοποθέτηση της ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη, στο καθοριστικό αυτό ζήτημα της πάλης για το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, απέχει, από την ακροαριστεριστική προσαρμοστική πολιτική και πρακτική της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, όσο απέχει η μέρα από τη νύχτα, ο μπολσεβίκικος μαρξισμός από τον οπορτουνισμό και τον μικροαστικό επαναστατισμό - την παιδική αρρώστια του κομμουνισμού.

Δυστυχώς όμως, όπως το δείχνουν καθαρά τα γεγονότα,

στην πράξη η ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη δεν εμφανίζει καμιά ουσιαστική διαφορά από την ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, συμπλέει μαζί της, για να μην πούμε ταυτίζεται, σ' αυτό ακριβώς το κρίσιμο πρόβλημα της πάλης για την οικοδόμηση του κόμματος του επαναστατικού μαρξισμού, του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης (4η Διεθνής).

Συγκεκριμένα, παρά τις διαφορές τους στα λόγια, στην πράξη και οι δύο ΟΚΔΕ, περισσότερο από δύο δεκαετίες, ακολουθούν και εφαρμόζουν (με επιμέρους παραλλαγές) την ίδια χρεοκοπημένη πολιτική και πρακτική της περιλάλητης "αντικαπιταλιστικής ανασύνθεσης" και **εξαρτούν την συγκρότηση του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης από την απελπισμένη προσπάθεια ενοποίησης της μικροαστικής πανσπερμίας, που συνθέτει την αντιμαρξιστική άκρα αριστερά, με τα διάφορα ονόματα και την αλλοπρόσαλλη τυχοδιωκτική πολιτική της.**

Στην ουσία δηλαδή και οι δυο ΟΚΔΕ έχουν γίνει μέρος της άκρας αριστεράς, αποχρώσεις του σεχταριστικού μικροαστικού επαναστατισμού και επιχειρούν να κάνουν πράξη αυτή την ίδια αναθεωρητική πολιτική των ηγετών της "Ενιαίας Γραμματείας" που οδήγησε στη διάλυση όχι μόνο της L.C.R. αλλά και της 4ης Διεθνούς ολόκληρης!

Δεν είναι επομένως περιέργο κι ανεξήγητο το γεγονός ότι και οι δύο ΟΚΔΕ συμμετέχουν, **με τον ίδιο ζήλο,** στην εκλογική Βαβυλωνία της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. και αγωνιούν για την "ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς", παρά τις μεταξύ τους "αγεφύρωτες διαφορές", οι οποίες βέβαια διαφορές πηγάζουν από την ιδεολογική και πολιτική σχιζοφρένια που χαρακτήριζε πάντα τον κόσμο των ομάδων της αναρχίζουσας και μαρξίζουσας άκρας αριστεράς.

Με άλλα λόγια, οι δύο ΟΚΔΕ πολιτικά αντιπροσωπεύουν δύο αποχρώσεις του ίδιου αναθεωρητικού αντιπρολεταριακού ρεύματος, με διαφορετικό βαθμό απομάκρυνσης από τις αρχές και τις ιδέες του

επαναστατικού μαρξισμού, από τα μπολσεβίκικα θεμέλια και τις παραδόσεις της 3ης και της 4ης Διεθνούς.

Έτσι, ενώ η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος (όπως και η ηγεσία της γαλλικής L.C.R.) δεν έχει πια κανένα ενδοιασμό και δεν διστάζει καθόλου να απεμπολήσει πλήρως τις μαρξιστικές αρχές, προκειμένου να "συμβάλλει" στην "ανασύνθεση" της κομματιασμένης και ετερόκλητης ακροαριστεράς, με αποτέλεσμα να σκορπάζει βαθύτερη ιδεολογικο-πολιτική σύγχυση και οργανωτική αποσύνθεση.

Η ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη, στο όνομα του μαρξισμού και της 4ης Διεθνούς, και παρ' όλο που αποδοκιμάζει το τερατούργημα των Γάλλων ακροαριστερών, συνεχίζει, με την ίδια επιμονή, να μένει προσκολλημένη στους σχηματισμούς του αθεράπευτου σεχταρισμού (NAP, ΜΕΡΑ κλπ) και ακολουθεί και αυτή την ίδια αντιμπολσεβίκικη πολιτική της ακροαριστερής "αντικαπιταλιστικής ανασύνθεσης". Ελπίζοντας και προσπαθώντας να ενώσει και να μεταμορφώσει τους σχηματισμούς του μικροαστικού επαναστατισμού σε κόμμα μαρξιστικό της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης!

Καλλιεργώντας τέτοιες ολέθριες αυταπάτες, **ενάντια στις οποίες πάλεψε και διαμορφώθηκε ο λενινισμός μπολσεβίκισμός,** και μη μπορώντας να διδαχτεί από τα καταστροφικά αποτελέσματα αυτής ακριβώς της αναθεωρητικής πολιτικής που εξάρθρωσε την 4η Διεθνή, αποδεικνύει, προφανώς, την ιδεολογικοπολιτική βαθιά σύγχυσή της, την αδυναμία της να ξεχωρίσει την ήρα από το σιτάρι. Και ομολογεί με τις πράξεις της, την προσχώρησή της στον ακροαριστερό τυχοδιωκτισμό και τη μετατροπή της από μαρξιστική οργάνωση της προλεταριακής επαναστατικής πρωτοπορίας (που θέλει και νομίζει πως είναι) σε μια από τις μαρξίζουσες συνιστώσες της μικροαστικής ακροαριστερής Βαβυλωνίας. Η οποία Βαβυλωνία, προσπαθεί με προεκλογικά εντυπωσιακά τρικ, και άναρθρες κραυγές, να αναδειχτεί στο κοινοβουλευτικό θέατρο ως "αντικαπιταλιστική ριζοσπαστική" πολιτική δύναμη. Κι ας μην έχει καταφέρει ποτέ να αποδείξει την

ικανότητά της να συνδεθεί με τις εργατικές και λαϊκές μάζες και να ηγηθεί στον αγώνα τους ενάντια στην ληστρική καπιταλιστική επίθεση.

* * *

Ενθουσιασμένη λοιπόν και η ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη (όσο και η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος) από την απόφαση του ΜΕΡΑ (NAP) και του ΕΝΑΝΤΙΑ (ΣΕΚ) κλπ, να εμφανιστούν μαζί στις εκλογές, ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έσπευσε να χαιρετίσει και να εξάρει το μέγα αυτό γεγονός, με ένα δισέλιδο άρθρο, κάτω από τον εντυπωσιακό τίτλο: **ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!** (Εργατική Πάλη, φύλλο του Μάρτη, τεύχος 329, σελ. 8-9).

Πράγματι, με το άρθρο της αυτό, η ηγετική ομάδα της ΟΚΔΕ - Εργατική Πάλη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, αποκαλύπτει σε πόσο μεγάλο ιδεολογικό και πολιτικό βάλτο είναι κολλημένη. Πόσο μεγάλη απόσταση τη χωρίζει από την πολιτική και την τακτική του επαναστατικού μαρξισμού, την πολιτική και την τακτική του λενινικού μπολσεβίκισμου, στην πάλη για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος της προλεταριακής πρωτοπορίας. Πήρε την πολιτική πλατφόρμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την έκανε σημαία για το ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ του αγώνα της!!

Στο ιδεολογικό κομφούζιο της μικροαστικής σεχταριστικής αυτής πανσπερμίας και στην απεγνωσμένη προσπάθεια των χρεοκοπημένων σχημάτων της, να βγούνε από το κοινωνικό περιθώριο και το πολιτικό αδιέξοδό τους -(με κοινοβουλευτικούς συμψηφισμούς, αοριστολογίες και φανφάρες)- η μαρξιστική καθοδήγηση της ΟΚΔΕ-Ε.Π., είδε **"μια βάση που μπορεί στο μέλλον να βελτιωθεί ακόμη περισσότερο". Και μάλιστα, ανακάλυψε μέσα σ' αυτή την ανεμοδούρα, και ένα "αρκετά ολοκληρωμένο πρόγραμμα μεταβατικών αιτημάτων"(!)**

Η "τεταρτοδιεθνιστική" αυτή ηγετική ομάδα (όπως άλλωστε και τα πρωτοξάδερφά της που ηγούνται στην άλλη ΟΚΔΕ) έχουν την συνήθεια να κάνουν τις επιθυμίες τους πραγματικότητα!

Στην επόμενη σελίδα

Στο πασίγνωστο ακροαριστερό "επαναστατικό" κήρυγμα, που ποτέ δεν καταλήγει πουθενά, αφού δεν σχετίζεται με τα πραγματικά προβλήματα, τις σκέψεις, τις αγώνες και τους αγώνες της εργατικής τάξης, εθνικά και παγκόσμια. Σ' αυτόν τον αερολόγο, ψηφοθηρικό, μικροαστικό βερμπάλισμό, σ' αυτή την ασυνάρτητη λογοδιάρροια, που επιδιώκει να ικανοποιήσει όλες τις επιθυμίες και τα γούστα, οι μαρξιστές της ΟΚΔΕ-Ε.Π., μπόρεσαν, για μια ακόμα φορά, να δούνε (μαζί με την άλλη την "προσαρμοσμένη" ΟΚΔΕ) **"μια σημαντική επιτυχία"**. Και βρήκαν την ευκαιρία, να διακηρύξουν, με γνήσιο ακροαριστερό φωνακλάδικο τρόπο, την πεποίθησή τους, πως έφτασε επιτέλους η ώρα για το **ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ!**

Φορώντας διαρκώς τους παραμορφωτικούς φακούς της ακροαριστερίστικης "αντικαπιταλιστικής ανασύνθεσης", ακολουθώντας επίμονα τα χνάρια των μαυτελικών και παμπλικών κατεδαφιστών της 4ης Διεθνούς, οι μαρξιστές αυτοί, δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν ότι όλο αυτό το ετερόκλητο προεκλογικό "επαναστατικό" κατασκεύασμα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α., δεν είναι παρά μόνο ένα **μεγάλο μηδενικό και μια φενάκη για πολιτικά αφελείς**. Γι' αυτό και ανέλαβαν, στο όνομα του μαρξισμού και της 4ης Διεθνούς, να σπεύρουν (με μεγαλύτερο ζήλο τώρα πια) τις ολέθριες αυταπάτες που από καιρό σπέρνουν. Χωρίς δυστυχώς να υποψιάζονται ότι αντί για την ανασύνθεση του κινήματος, προωθούν την αποσύνθεσή του, όπως και όλοι οι φανεροί αρνητές και πολέμιοι του μπολσεβικισμού!

Τι πραγματικά αντιπροσωπεύει η νέα "ενωτική Πρωτοβουλία" της λεγόμενης "αντικαπιταλιστικής αριστεράς" και πόσο σαθρό τεχνητό κατασκεύασμα είναι η φαρμαρόνικη ακροαριστερή ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. το εξηγούμε με άλλο κείμενό μας.

Όμως, για το πόσο μεγάλος είναι ο λάκκος και ο βάλτος μέσα στον οποίο έχουν πέσει και οι δύο (αντίπαλες ωστόσο) ακροαριστερίστικες ΟΚΔΕ, μας δίνει ορισμένες πολύ ουσιαστικές πληροφορίες αυτό το ίδιο το φύλλο της **Εργατικής Πάλης** που προ-

αναφέραμε. Στο σχετικό με την αυτοδιάλυση της γαλλικής L.C.R. άρθρο της και στις πρώτες αράδες του, διαβάζουμε:

"Στους κόλπους της ελληνικής άκρας αριστεράς, τα ονόματα των Αλέν Κριβίν και Ολιβιέ Μπεζανσενό ακούγονται όλο και συχνότερα και συνοδεύονται από ενθουσιασμό και χειροκροτήματα, στις εκδηλώσεις". (Η "αυτοδιάλυση της L.C.R. και το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα", σελ. 16).

Σημαντική, σ' αλήθεια, επιτυχία! Οι κατεδαφιστές της L.C.R. και της 4ης Διεθνούς, οι μαθητές του μαντελικού τροτσικισμού, έ-

χουν κατακτήσει την καρδιά και το νου, όχι μόνο των μελών της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, αλλά και πολλών πρώην σταλινικών και νυν ακροαριστερών σεχταριστών και αναρχοφιλελεύθερων, που πρωτοστατούν στην "Πρωτοβουλία για την ενότητα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς"(!) Τι λοιπόν μαρτυράει, άραγε, η "επιτυχία" τους αυτή;

Ο συντάκτης του παραπάνω άρθρου της **Εργατικής Πάλης**, επισημαίνοντας ότι οι ενοκλητικές αυτές ενθουσιώδεις ζητωκραυγές και οι **"επευφημίες, προέρχονται, μεταξύ άλλων, από οργανώσεις της άκρας αριστεράς... με σταλινικές παραδόσεις και πρακτικές..."** με το δίκιο του εκφράζει τη στεναχώρια και την ανησυχία του. Ασφαλώς επειδή αντιλαμβάνεται ότι αυτοί που χειροκροτάνε τους αποστάτες του μαρξισμού και της 4ης Διεθνούς, φανερώνουν κα-

θάρα **τη θέληση και την πρόθεσή τους** να παλέψουν για το δικό τους "μεγάλο στοίχημα": για να φτιάξουν και στην Ελλάδα ένα "αντικαπιταλιστικό κόμμα" γαλλικού τύπου, ένα ακροαριστερό συνοθύλευμα **"το οποίο θα απέχει από τον επαναστατικό μαρξισμό όσο η μέρα από τη νύχτα"**. Και θα προσθέσει άλλο ένα εμπόδιο στον αγώνα για την οικοδόμηση του αναγκαίου επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης.

Αν η ηγετική ομάδα της ΟΚΔΕ - Εργ. Πάλη, αποφάσιζε ν' απαλλαγεί από τις αυταπάτες της και να σκεφτεί σοβαρά γύρω απ' το νόημα των επευφημιών υπέρ του γαλλικού αντεπαναστατικού τερατουργήματος, σίγουρα δεν θα περιορίζονταν στο να εκφράζει απλά τη δυσανεξία και την ανησυχία της, με ένα ατομικό άρθρο. Αλλά θα μπορούσε, ενδεχόμενα, να συνειδητοποιήσει ότι **είναι σε ξένο έδαφος και δουλεύει για εχθρική υπόθεση!** Ότι, δηλαδή, οι σχηματισμοί του μικροαστικού επαναστατισμού, τα "νέα ρεύματα ή κινήματα" (που μόνο νέα δεν είναι) ο ακροαριστερός "ριζοσπαστικός" αντικαπιταλισμός (πάντο-

τε και τώρα) όχι μόνο στο Παρίσι και στη Γαλλία, μα στον κόσμο ολόκληρο, δεν οδεύουν προς την εργατική τάξη και τον μπολσεβικισμό, τον επαναστατικό μαρξισμό, αλλά προς την άρνησή τους, προς τον αναρχοφιλελευθερισμό, τη μικροαστική λύσσα και τον αντικομμουνισμό. Συμπαρασύροντας βέβαια μαζί και τους ντιλετάντες μαρξιστές ηγέτες της μαντελικής 4ης Διεθνούς, που για πολλά χρόνια δεν μπόρεσαν να βρουν το δρόμο προς την εργατική τάξη και τη μαχόμενη πρωτοπορία της.

Θα μπορούσαν έτσι, να βεβαιωθούν οι καθοδηγητές της ΟΚΔΕ - Εργ. Πάλη, ότι οι αντικαπιταλιστές σύμμαχοί τους, οι σχηματισμοί της ακροαριστερής μικροαστικής ανυπομονησίας, τα σεχταριστικά θραύσματα του σταλινικού και σοσιαλδημοκρατικού οπορτουνισμού, οι φορείς αυτοί της μικροαστικής ιδεολογικής α-

ποσύνθεσης (όπως έχει αποδειχτεί από την παγκόσμια ιστορία της πάλης των τάξεων) δεν είναι οι δυνάμεις που θα χτίσουν το νέο μπολσεβίκικο κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, το κόμμα της 4ης Διεθνούς.

Και θα μάθαιναν, επίσης, ότι "το μεγάλο στοίχημα" που έχουν βάλει (με τη συμμετοχή τους στην ακροαριστερή βαβυλωνία της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.) **τόχουν σίγουρα χαμένο πριν από πολύ καιρό**. Από τότε που πήραν το μονοπάτι του ακροαριστερισμού. Μαζί με τους χειροκροτητές των αποστατών του μαρξισμού και της 4ης Διεθνούς, μαζί με τους νεοαριστερούς αναρχοφιλελεύθερους, το μόνο που θα μπορέσουν, ίσως, να φτιάξουν, θα είναι ένα έκτρωμα γαλλικού τύπου, άλλο ένα "αντικαπιταλιστικό" δεκανίκι του ετοιμόρροπου καπιταλισμού, **"ένα κόμμα το οποίο θα απέχει από τον επαναστατικό μαρξισμό όσο η μέρα με τη νύχτα"**.

Όπως το απέδειξε ο λενινικός μπολσεβικισμός, με την ασυμφιλίωτη πάλη του εναντίον όλων των αποχρώσεων του μικροαστικού επαναστατισμού ("Παιδική αρρώστια του Κομμουνισμού").

Όπως το επιβεβαίωσαν οι θεμελιωτές της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα, (ο Παντελής Πουλιόπουλος και οι σύντροφοί του) με την αδιάλλακτη πάλη τους εναντίον της μικροεπαναστατικής αίρεσης του αρχαιομαρξισμού και σε αντίθεση με την ηγεσία της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης ακόμα.

Το νέο επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, το κόμμα του μπολσεβικισμού, θα το οικοδομήσουν οι μαρξιστές επαναστάτες, μόνο με την **αδιάλλακτη πάλη ενάντια στον οπορτουνισμό και τον μικροαστικό επαναστατισμό**, με την πάλη για το κέρδιμα της αληθινής προλεταριακής πρωτοπορίας στο μεταβατικό πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, στην λενινική πολιτική εργατοδημοκρατικής επαναστατικής ανασυγκρότησης του κομματιασμένου εργατικού κινήματος. Πολιτική που είναι άρρηκτα συνυφασμένη με τον αγώνα για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο.

Π. Δούμας

Μάης 2009

Η μόνη απάντηση στην κρίση ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΜΕ ΣΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Η ανεργία κάθε μέρα αυξάνει και θα αυξάνει διαρκώς, εξαιτίας της αγιάτρευτης κρίσης του χρεοκοπημένου παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.

Η απόλυση από τη δουλειά και η ανεργία, συνεχώς γίνεται ο μεγάλος εφιάλης του κάθε εργαζόμενου, είναι η γάγγραινα που κατατρώγει το σώμα της εργατικής τάξης και βυθίζει ολόκληρη την κοινωνία στο βάλτο της εξαθλίωσης.

Μαζί με την κρίση και την ανεργία, μεγαλώνει επίσης και η ακρίβεια, η ασυδοσία και η απάτη, χειροτερεύοντας πιο πολύ τις άσχημες, ήδη, συνθήκες ζωής των άνεργων και των εργαζόμενων όλης της χώρας, του εκμεταλλεόμενου λαού συνολικά.

Χωρίς την οργάνωση όλων των εργαζόμενων και όλων των ανέργων, χωρίς εργατικά συνδικάτα μαζικά, δημοκρατικά και μαχητικά, χωρίς κίνημα ανέργων δυναμικό, η κατάσταση θα πάει από το κακό στο χειρότερο.

Οι κυβερνήσεις και τα κόμματα που υπηρετούν την κεφαλαιοκρατική εξουσία, όποιες υποσχέσεις κι αν δίνουν, στην πράξη καθημερινά αποδειχνουν πως ούτε θέλουν ούτε και μπορούν να εξαλείψουν ή έστω, να μειώσουν σοβαρά, την ανεργία, που συνεχώς γεννιέται και αυξάνει από την κρίση ενός παρακμασμένου κοινωνικού συστήματος που έχει πια φάει τα ψωμιά του.

Δεν υπάρχει καμιά άλλη γατριεία. Μόνο η οργανωμένη, προγραμματισμένη και δυναμική μαζική δράση της ενωμένης εργατικής τάξης, μπορεί πραγματικά να δώσει τέλος στον εφιάλη της ανεργίας, να χτυπήσει στη ρίζα της την ακρίβεια και να εξουδετερώσει την εξα-

θλίωση.

Όμως το μεγάλο εμπόδιο είναι η διάσπαση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, ο ανταγωνισμός των γραφειοκρατικών εργατοπατερικών μηχανισμών, που έχει παραλύσει και νεκρώσει τα εργατικά σωματεία.

Είναι αδύνατο να αποκρούσουμε την οργανωμένη επίθεση των εκμεταλλευτών μας, αν δεν αγωνιστούμε για να πάρουμε τα σωματεία από τα χέρια των εργατοπατέρων και να βάλουμε τέλος στη διάσπαση.

Σε κάθε κλάδο, σε κάθε χώρο δουλειάς και σε κάθε σωματείο, να συγκροτήσουμε **Επιτροπές Αγώνα**, για μαζικά, ενωτικά και δημοκρατικά εργατικά συνδικάτα, με πλήρη ελευθερία έκφρασης και εκπροσώπησης όλων των απόψεων.

Να παλέψουμε **για να λειτουργούν Γενικές Συνελεύσεις όλων των εργαζόμενων** και να αποφασίζουν για όλα τα σημαντικά προβλήματα του ταξικού αγώνα.

Με τον ίδιο τρόπο, οι άνεργοι να παλέψουμε, σε κάθε κλάδο, κάθε συνοικία και κάθε πόλη, **να οργανώσουμε ένα ενιαίο, δημοκρατικό, δυναμικό κίνημα ανέργων**, που θα στηρίζεται και θα διευθύνεται από τις αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεών του.

Εργαζόμενοι και άνεργοι μαζί, να προγραμματίσουμε την κήρυξη ανυποχώρητου κι αδιάκοπου αγώνα κατά των απολύσεων, ενάντια στη μειωμένη απασχόληση και τα ελαστικά ωράρια, για την κατάργηση της επινοικίασης, ενάντια σε κάθε μείωση αποδοχών, για την πλήρη απασχόληση όλων των ανέργων και για το χτύπημα της ακρίβειας, για ν' ανεβούν τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι

συντάξεις στο επίπεδο των πραγματικών αναγκών της ζωής.

- Οι διευκολύνσεις, οι προμηθειότητες, τα δισεκατομμύρια που δόθηκαν και δίνονται αφειδώς στους τραπεζίτες και σε όλους τους άρπαγες, αλλά και οι τεράστιες πολεμικές δαπάνες για ιμπεριαλιστικούς σκοπούς να διατεθούν για ένα πρόγραμμα δημόσιων παραγωγικών έργων με εργατικό έλεγχο, για να δουλέψουν όλοι οι άνεργοι έλληνες και μετανάστες.

- Λιγότερη δουλειά - δουλειά για όλους!

- Να απαγορευτούν αυστηρά οι απολύσεις! Την οικονομική κρίση να την πληρώσουν οι ίδιοι οι κεφαλαιοκράτες από τα αμύθητα κέρδη και πλούτη που συσσώρευσαν!

- Οι επιχειρήσεις που δηλώνουν αδυναμία να συνεχίσουν, να περνάνε άμεσα στα χέρια του κράτους, με εργατικό έλεγχο χωρίς καμιά αποζημίωση!

- Κάθε εργοστάσιο και κάθε επιχείρηση είναι δημιουργήματα της δουλειάς των εργαζόμενων, είναι κλεμμένη εργατική δύναμη και γι' αυτό ανήκουν στο κοινωνικό σύνολο.

- Ενάντια στην ακρίβεια, απαιτούμε Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (Α.Τ.Α.) κάτω

από εργατικό έλεγχο.

- Διεκδικούμε, αδιαπραγμάτευτα, δουλειά και ανθρώπινες συνθήκες ζωής για όλους τους ανθρώπους, σε όποια φυλή ή εθνικότητα κι αν ανήκουν. Πολεμάμε το φόβο, την πείνα, το ρατσισμό και την εξαθλίωση.

- Απέναντι στον παρακμασμένο παγκόσμιο καπιταλισμό και την κρίση του, μπροστά στη ληστρική επίθεση των κηφήνων του κεφαλαίου, η παγκόσμια εργατική τάξη μόνο με ενωμένες και οργανωμένες τις δυνάμεις της, χωρίς φυλετικές διακρίσεις και διαιρέσεις, θα νικήσει τον κίνδυνο της εξαθλίωσης και θα βγάλει ολόκληρη την κοινωνία από το αδιέξοδο και την αποσύνθεση της μισθωτής σκλαβιάς!

- Όχι στη διάσπαση του εργατικού συνδικαλισμού!

- Κάτω οι εργατοπατερικές κλίκες, όποιο πολιτικό χρώμα κι αν έχουν, όποιο προσώπιο κι αν φοράνε!

- Εργάτες ενωμένοι και οργανωμένοι ποτέ νικημένοι!

- Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης!

- Εμπρός να παλέψουμε για μαζικά, ενωτικά, ελεύθερα, δημοκρατικά και μαχητικά εργατικά συνδικάτα!

Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

"Η απελευθέρωση της εργατικής τάξης, θα είναι έργο της ίδιας της εργατικής τάξης".

Μαρξ - Ένγκελς

Η παγκόσμια εργατική πρωτομαγιά είναι η επέτειος των αγώνων και των θυσιών της εργατικής τάξης, ολόκληρης της εργατιάς, ανεξάρτητα από κόμματα και πολιτικές αντιλήψεις.

Αυτή είναι η επέτειος της πάλης και της διεθνιστικής αλληλεγγύης των εργατών όλου του κόσμου, για τα ανεξάρτητα ταξικά συμφέροντα, τις διεκδικήσεις και τα δικαιώματά τους.

Η εργατική πρωτομαγιά λοιπόν δεν είναι γιορτή και δεν ανήκει σε κανένα κόμμα.

Είναι μέρα αγωνιστικής, ενωτικής, ταξικής κινητοποίησης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, μέρα των εργατικών συνδικάτων, μέρα του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Ταξικής Πάλης.

Αυτή τη μέρα, όλες οι εργατικές παρατάξεις έχουν χρέος μα και δικαίωμα μαζί, να συμπαρατάσσονται και να διαδηλώνουν ενωτικά, κάτω από τα λάβαρα των συνδικάτων, ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση του κεφαλαίου.

Κι όμως, ενώ η οικονομική κρίση του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού οξύνεται και βαθαίνει!

Ενώ η λυσσαλέα αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση του αδηφάγου κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, διαρκώς δυναμώνει!

Ενώ η ανεργία, η φτώχεια και η δυστυχία, διαρκώς εξαπλώνονται!

Παρ' όλα αυτά, οι διάφορες εργατο-υπαλληλικές παρατάξεις, οι "συσπειρώσεις" και τα κόμματα και κομματίδια, που βρίσκονται πίσω απ' αυτές, έκριναν κι αποφάσισαν για μια ακόμα φορά πως δεν είχαν καμιά υποχρέωση να σεβαστούν την ταξική ανεξαρτησία του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και να παλέψουν για Γενικές Συνελεύσεις των εργαζομένων σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς, που θα συζητούσαν και θ' αποφάσιζαν, δημοκρατικά, για το σωστότερο τρόπο διοργάνωσης μιας ενιαίας, ενωτικής, μαζικής και μαχητικής, εργατικής πρωτομαγιάς, ενάντια στην ληστρική κεφαλαιοκρατική επίθεση.

Έτσι, αντί για μια ενωτική πανεργατική συ-

γκέντρωση, στην οποία ελεύθερα θα εκφράζονταν όλες οι παρατάξεις, στο κέντρο της Αθήνας, εφέτος έγιναν τέσσερις πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις μερικών χιλιάδων μελών και οπαδών των κομμάτων και των κομματιδίων! Συγκεντρώσεις, που αναφέρονταν, βέβαια, στην εργατική τάξη, στους αιματηρούς αγώνες της, ακόμα και στην ανάγκη της ταξικής ενότητάς της(!) απέναντι στην άγρια καπιταλιστική αντεργατική επίθεση.

Αλλά, η ίδια η εργατική τάξη, στο σύνολό της σχεδόν, απουσίαζε, κι εφέτος, από τις διασπαστικές αυτές κομματικές συγκεντρώσεις! Προφανώς επειδή έκρινε κι αυτή με τη σειρά της, ότι οι διοργανωτές όλων αυτών των ξεχωριστών συγκεντρώσεων δεν νοιάζονται για τα δικά της συμφέροντα και για τη δική της θέληση, αλλά επιδιώκουν να της επιβάλλουν τις απόψεις τους, διασπώντας το συνδικαλιστικό κίνημά της! Πράγμα που ασφαλώς πρέπει να σημαίνει, ότι οι εργάτες έχουν πολύ σοβαρούς λόγους να μην εμπιστεύονται καμιά από τις ηγεσίες όλων αυτών των παρατάξεων, και "κινήσεων", οι οποίες μιλάνε στο όνομά τους χωρίς όμως να σέβονται τη δική τους τη γνώμη και τη θέληση.

Ωστόσο, τα μεγάφωνα του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, στην πλατεία Συντάγματος, επέμεναν ότι "οι ταξικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος είναι στην πρώτη γραμμή της πάλης για να πληρώσει την κρίση η πλουτοκρατία". Δεν βρήκαν όμως τίποτα να πουν για τα αποτελέσματα αυτής της "πάλης", για τη διάσπαση και αποδιοργάνωση του συνδικαλιστικού κινήματος και για την ολοφάνερη απουσία των εργατών από τη συγκέντρωση των μελών και των οπαδών του κόμματός τους.

Ίδια ήταν η εικόνα και η ατμόσφαιρα και στις άλλες τρεις πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις, στο κέντρο της Αθήνας. Στη μικρότερη απ' όλες, του Εργατικού Κέντρου, στην Κλαυθμώνος, οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ, παρά την έκδηλη γύμνια τους, δεν δίσταξαν κι αυτοί να διακηρύξουν ότι αγωνίζονται και θα συνεχίσουν να αγωνίζονται για "να πληρώσει την κρίση το μεγάλο κεφάλαιο"! Κι όσο για τις συναθροίσεις των ακροαριστερών, στο Μουσείο, και των αντιεξουσιαστών, στην πλατεία Βικτωρίας, δεν άφησαν καμιά αμφιβολία πως θα εξακολουθήσουν την ίδια διασπαστική και τυχοδιωκτική πολιτική τους, βέβαιοι ότι έτσι θα υποχρεώσουν την κεφαλαιοκρατία "να πληρώσει η ί-

δια την κρίση της".

Το σίγουρο πάντως είναι ότι η εργατική τάξη πληρώνει κάθε μέρα τα σπασμένα της καπιταλιστικής κρίσης και γι' αυτό δεν περιμένει τίποτε απ' όλους αυτούς που παριστάνουν τους εκπροσώπους της, ενώ κάνουν ό,τι μπορούν για να κρατάνε διασπασμένο, και ελεγχόμενο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Και χωρίς καμιά αμφιβολία, η εργατική τάξη ξέρει αυτό που δεν θέλουν να ξέρουν οι εργατοπατέρες και οι ηγέτες των κομμάτων. Ότι δηλαδή, με διασπασμένες τις δυνάμεις των εργαζομένων, με παραταξιακές απεργίες και συγκεντρώσεις, την κρίση και την αποσύνθεση του καπιταλισμού θα την πληρώνει ο εκμεταλλευόμενος λαός. Όπως ακριβώς έγινε και με τις προηγούμενες οικονομικές κρίσεις.

Για να πληρώσει η πλουτοκρατία την κρίση του παρακμασμένου συστήματος της μισθοδουλειάς, για να πληρώσουν οι κεφαλαιοκράτες την κρίση τους, χρειάζεται ενωμένο, δυνατό, μαζικό και δημοκρατικό εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Ένα κίνημα ταξικά ανεξάρτητο, ελεύθερο, δίχως πάτρωνες και κηδεμόνες, χωρίς γραφειοκράτες εργατοπατέρες. Κίνημα πραγματικά εργατικό, στο οποίο τις αποφάσεις θα τις παίρνουν οι ίδιοι οι εργάτες, μέσα από δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις.

Οι τίμιοι αγωνιστές του εργατικού κινήματος και της αριστεράς, έχουν χρέος να απαλλάξουν τα εργατικά συνδικάτα από τις εργατοπατερικές πολιτικές της διάσπασης και της διάλυσης. Η κρίση και αποσύνθεση του καπιταλισμού, απαιτεί οργανωμένους, μαζικούς, εργατικούς αγώνες, απαιτεί ενωμένο δυνατό συνδικαλιστικό ταξικό κίνημα, επιβάλλει τη συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Ταξικής Πάλης, με βάση τα προβλήματα και τη θέληση των ίδιων των εργαζομένων. Η απελευθέρωση της εργατικής τάξης ή θα είναι έργο αυτής της ίδιας της εργατικής τάξης ή δεν θα υπάρξει ποτέ.

Π. Δούμας
Μάης 2009

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ ΚΑΙ Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ

Τη μέρα της πρωτομαγιάς, στη συγκέντρωση της Γ.Σ.Ε.Ε., πήραμε και διαβάσαμε την προκήρυξη που κυκλοφόρησε η κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ.

Πραγματικά, η προκήρυξη αυτή, ξεχώριζε απ' όλες τις άλλες προκηρύξεις που κυκλοφόρησαν. Ήταν η μόνη προκήρυξη που με σωστό τρόπο τόνισε την ανάγκη να παλέψουν οι κομμουνιστές ενάντια στη διάσπαση και την διάλυση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Και υπογράμμισε ότι, απέναντι στην κρίση και την επίθεση του καπιταλισμού, η επέτειος της παγκόσμιας εργατικής πρωτομαγιάς, επέβαλε να επιδιωχθεί και να γίνει "μία ενιαία - ενωτική πρωτομαγιά" κι όχι τέσσερις ξεχωριστές συγκεντρώσεις που έγιναν στο κέντρο της Αθήνας.

Το σημαντικότερο όμως είναι ότι η πρωτομαγιάτικη προκήρυξη της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ δεν μιλάει για την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος των εργατών, γενικά και αφηρημένα. **Ούτε και προτείνει ενότητα κάτω από μια ορισμένη κομματική γραμμή.** Αντίθετα απ' όλες τις καιροσκοπικές και σεχταριστικές πολιτικές που προκαλούν τη διάσπαση, ενώ μιλάνε για ενότητα, η κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ προτείνει αγώνα για το: **ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ.**

Αυτό ακριβώς είναι το κεντρικό σύνθημα της προκήρυξής της.

Και πιο συγκεκριμένα, εξηγεί και τονίζει:

"Είναι ζήτημα επιβίωσης, η εργατική τάξη να οργανώσει την αντίστασή της απέναντι σ' αυτή την επίθεση".

"Είναι ζήτημα ζωτικής ανάγκης, η εργατική τάξη να συγκροτήσει ενιαίο μέτωπο πάλης με βάση τα προβλήματά της, ενάντια στον καπιταλισμό".

"...Είναι η ώρα οι κομμουνιστές να σταματήσουν τις τακτικές που οδηγούν στην περαιτέρω διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος. Αυτές οι τακτικές δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το να ρίχνουν νερό στο μύλο των επιδιώξεων της αστικής τάξης για διάσπαση, διάλυση, ήττα του εργατικού κινήματος".

"Είναι η ώρα οι κομμουνιστές να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων, να περιφρουρήσουν την ενότητα της τάξης και του κινήματός της, να συμβάλουν στην οικοδόμηση του ενιαίου μετώπου πάλης που μπορεί να υπάρξει μόνο στη βάση των προβλημάτων που βίαια χτυπούν την καθημερινότητα των εργαζόμενων".

Σωστά, πολύ σωστά, λέμε εμείς. Μόνο με την πάλη για τη συγκρότηση του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης θα **"ανατραπούν οι αστικοποιημένες γραφειοκρατικές ηγεσίες του συνδικαλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης"**, θα περιφρουρηθεί πραγματικά η ενότητά του και θα οργανωθεί η αντίσταση όλων των εργαζόμενων απέναντι στη "λυσσαλέα επίθεση του κεφαλαίου".

ου".

Και βέβαια, το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης μόνο πάνω στη βάση των προβλημάτων που απασχολούν τους ίδιους τους εργαζόμενους μπορεί και πρέπει να συγκροτηθεί!

Κι ασφαλώς, την τελική απόφαση για την συγκρότηση του Ενιαίου Μετώπου, πρέπει να την πάρει η ίδια η εργατική τάξη, μέσα από τα συνδικάτα της, με δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις και εκλεγμένες αντιπροσωπευτικές Επιτροπές Αγώνα! Και με το δικαίωμα όλων των παρατάξεων, των τάσεων και των οργανώσεων, να προπαγανδίζουν ελεύθερα τις απόψεις και τις προτάσεις τους!

Χωρίς καμιά αμφιβολία, εμείς είμαστε σύμφωνοι με όλα τα ουσιαστικά, τα βασικά σημεία της προκήρυξης αυτής των συντρόφων της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ. Και νομίζουμε πως ήταν σφάλμα τους που δεν μας πρότειναν να τη συνυπογράψουμε.

Πέρα απ' αυτό όμως, σημασία έχει ότι συμφωνάμε. Και συμφωνάμε ιδιαίτερα ότι οι κομμουνιστές: **"έχουν χρέος να ρίξουν όλες τους τις δυνάμεις για το ενιαίο μέτωπο πάλης των εργαζόμενων με βάση τα προβλήματά τους και ενάντια στον καπιταλισμό"**, όπως ορθότατα το τονίζει η προκήρυξη.

Ωστόσο, είναι πιστεύουμε απαραίτητο να προσθέσουμε και να τονίσουμε, με τη σειρά μας,

ότι οι σωστές αυτές θέσεις της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ δεν πρέπει, **για μια ακόμα φορά, να μείνουν στα χαρτιά!!**

Πραγματικά, είναι η ώρα, να περάσουμε από τα λόγια στα έργα! Είναι η ώρα, οι κομμουνιστές που συμφωνάνε πως είναι χρέος τους να παλέψουν για τη συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, να συμπράξουν για την οργάνωση μόνιμης καμπάνιας και πρακτικής δουλειάς, μέσα στους εργάτες, στους τόπους δουλειάς, στα σωματεία, στους πρωτοπόρους εργάτες αγωνιστές, για να κάνουν, γνωστή, όσο πλατύτερα μπορούν, την ενωτική αγωνιστική πολιτική του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου Πάλης ενάντια στον χρεοκοπημένο καπιταλισμό.

Είναι, πιστεύουμε, φανερό πλέον, ότι οι προσπάθειες συνεννόησης και κοινής δράσης με τις ομάδες της σεχταριστικής Βαβέλ είναι χαμένη υπόθεση!

Αν μέσα σ' αυτή τη σεχταριστική μικροαστική πανσπερμία, υπάρχουν πράγματι κάποιοι προλεταριακοί επαναστάτες, κομμουνιστές στην πράξη και όχι μόνο στα λόγια, θ' αποδειχτεί από το αν θα δεχτούν να παλέψουν μαζί μας για μαζικά ενωτικά εργατικά συνδικάτα και για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Πάλης ενάντια στην επίθεση του χρεοκοπημένου καπιταλισμού.

Η εκατόμβη της πρωτομαγιάς του 1944 και το ακριβό της μάθημα

Η παγκόσμια εργατική πρωτομαγιά, στη χώρα μας έχει πολλές φορές βαφτεί με το αίμα αδούλωτων αγωνιστών της εργατικής τάξης, μα και πρωτοπόρων διανοούμενων επαναστατών.

Όμως, η ελληνική πρωτομαγιά του 1944, κρατάει σίγουρα κορυφαία θέση στο πάνθεο των αγώνων και των θυσιών του παγκόσμιου προλεταριάτου και της επαναστατικής διάνοησης, για την αποτίναξη της καπιταλιστικής σκλαβιάς, για την κομμουνιστική απελευθέρωση της ανθρωπότητας από τα δεσμά του παρακμασμένου κεφαλαιοκρατικού συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

* * *

Καθώς οι εργατικές και λαϊκές μάζες δυνάμωναν τον αγώνα τους, ενάντια στον δεύτερο ιμπεριαλιστικό πόλεμο κι ενά-

ντια στο σαπισμένο καπιταλισμό που τον γέννησε, οι ναζήδες κατακτητές της χώρας μας, βλέποντας πως πλησίαζε η συντριβή τους, φρενιασμένοι ρίχτηκαν με όλη τους τη λύσσα πάνω στους αιχμάλωτους αγωνιστές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Ξημερώματα της πρωτομαγιάς του 1944, τα ανθρωπόμορφα τέρατα του ναζισμού, ξεχώρισαν 200 από τους κρατούμενους στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου κομμουνιστές αγωνιστές, τους φόρτωσαν στα καμιόνια και τους πήγαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Εκεί, την ώρα που από τα βουνά ξεπρόβαλε ο ήλιος, μοίρασαν τους ατρόμητους αγωνιστές σε ομάδες των 20 ατόμων, έστησαν απέναντί τους πολυβόλα και ετοιμάστηκαν για την απάνθρωπη τελετή της σφαγής.

Τη στιγμή εκείνη, με το κεφά-

λι ψηλά και υψωμένες τις γροθιές, έκαναν ένα βήμα μπροστά από την πρώτη ομάδα, οι διεθνιστές κομμουνιστές (τεταρτοδιεθνιστές) τραγουδώντας δυνατά τον ύμνο της Διεθνούς:

"Εμπρός της γης οι κολασμένοι, της πείνας σκλάβοι, εμπρός, εμπρός..."

Αφρίζοντας οι ναζήδες αξιωματικοί διατάζουν αμέσως την εκτέλεση των γενναίων εκείνων επαναστατών, που έδωσαν όλη τους τη ζωή στον ανειρήνευτο αγώνα, όχι μόνο για την ανατροπή της βάρβαρης καπιταλιστικής τυραννίας, μα κι ενάντια στους διαστρεβλωτές και τους προδότες των ιδεών του κομμουνισμού.

Μαζί με το κροτάλισμα των πολυβόλων, ακούγεται το σύνθημα:

"Ζήτω η παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση..."

Ως την τελευταία στιγμή τους, περιφρονώντας το θάνατο και τους δολοφόνους τους, οι ασυμβίβαστοι εκείνοι κομμουνιστές διεθνιστές, διακήρυξαν την πίστη τους στη νίκη της παγκόσμιας εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού.

Οι αδούλωτοι αυτοί επαναστάτες, που εμπνέονταν από τις ιδέες, το πρόγραμμα και το νικηφόρο παράδειγμα του λενινικού μπολσεβικισμού, είχαν πρωτοστατήσει στην πάλη ενάντια στον σταλινικό σοσιαλπατριωτικό αναθεωρητισμό, θεμελιώνοντας την Ενιαία Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ) τμήμα του κινήματος της 4ης Διεθνούς.

Τα ονόματά τους ήταν:

Χρήστος Σούλας, Ηρακλής Μήτσης, Γιώργος Κρόκος, Βασίλης Τζαματζάς, Δημήτρης Πανταζής, Γιώργος Κοβάνης και Δημήτρης Γιαννακουρέας.

Ονόματα που θα μείνουν για πάντα χαραγμένα στο πάνθεο των ηρώων της παγκόσμιας εργατικής τάξης, όλων των ασυμφιλίωτων επαναστατών.

Με τον ίδιο γενναίο τρόπο αντιμετώπισαν τα πολυβόλα των ναζιδων, στη συνέχεια της σφαγής και όλοι οι άλλοι αγωνιστές, μέλη και στελέχη του σταλινικού Κ.Κ.Ε.

Αλλά με μια μεγάλη διαφορά από την ομάδα των διεθνιστών. Αυτοί υπακούοντας στην εθني-

κιστική γραμμή της σταλινικής ηγεσίας τους, βάδισαν προς το θάνατο όχι με τον ύμνο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, αλλά τραγουδώντας τον **"εθνικό ύμνο"** της ελληνικής αστικής εξουσίας!!! Αυτής ακριβώς της εξουσίας που τους καταδίωξε, τους φυλάκιζε και τους τυραννούσε για τις ιδέες της εργατικής επανάστασης και του κομμουνισμού!

* * *

Πρέπει ωστόσο να ειπωθεί και να τονιστεί ότι, για το αποτρόπαιο αυτό έγκλημα του ναζισμού, έχουν βαρύτερες ευθύνες, εκτός από τους εθνοπατέρες της παλατιανής δικτατορίας του Γιάννη Μεταξά και οι σταλινικοί σοσιαλπατριώτες ηγέτες του Κ.Κ.Ε.!

Οι περισσότεροι από τους δολοφονημένους αγωνιστές στην Καισαριανή, ήταν παλιοί δεσμώτες της Μεταξικής δικτατορίας, στο κάτεργο της Ακροναυπλίας. Σ' αυτό το κάτεργο, τον Απρίλη του 1941 βρισκόταν κλεισμένοι πάνω από 600

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΣΤΑΛΙΝΙΚΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΑΚΡΟΝΑΥΠΛΙΑΣ

Ο **Βασίλης Γιαννόγκωνας**, παλιός αγωνιστής του Κ.Κ.Ε., είναι ένας από τους φυλακισμένους της Ακροναυπλίας, που κατάφεραν να επιζήσουν. Και μπόρεσε να γράψει και να πει την αλήθεια για όσα έγιναν εκεί τον Απρίλη του 1941.

Στο βιβλίο του "Ακροναυπλία" (έκδοση "Δίφρου" 1963) ανάμεσα σε άλλα, γράφει:

"Τα πάντα καταρρεύσανε, διαλύθηκαν. Φυλακές άνοιξαν και έφυγαν φυλάκες και φυλακισμένοι μαζί. Η μάνα έχασε το παιδί και το παιδί τη μάνα. Η Ακροναυπλία παραδόθηκε στους νέους κατακτητές.

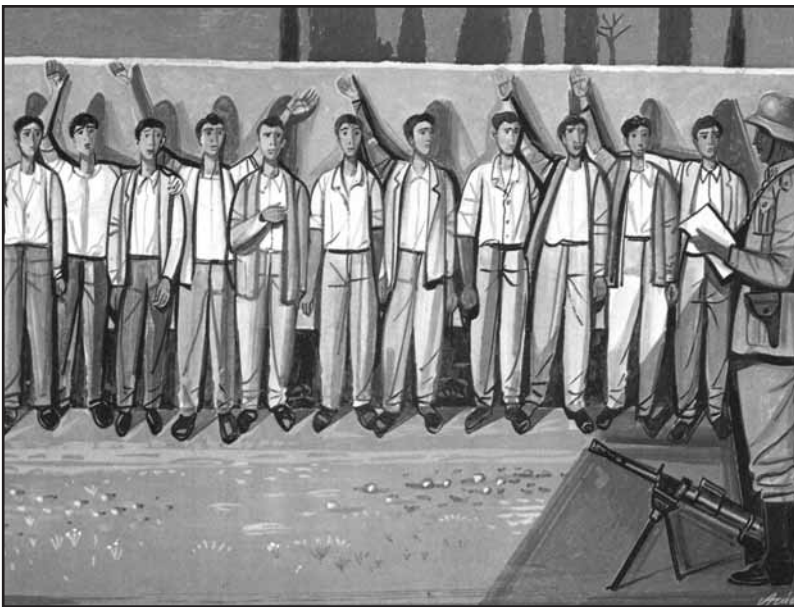
"Κι όμως μπορούσαμε να έχουμε γλιτώσει τόσα θύματα. Χωρίς καμιά αντίσταση να δραπετεύαμε γιατί δικοί μας άνθρωποι κατέβαιναν στ' Ανάπλι. Ο Αξιβασίλης κι ο Αραπαντζής πήγαιναν για ψώνια και μπορούσαν να έρχονται σ' επαφή με τους δικούς μας πολίτες. Η απόδρασή μας είχε συζητηθεί κι είχε παρθεί απόφαση πόσους και ποιους θα πάρει το κάθε στέλεχος και την τελευταία νύχτα ο Ιωαννίδης τα ματαίωσε όλα.

Τα ίδιο φυσικά μπορούσαν και οι διακόσιοι σύντροφοι της Πύλου να δραπετεύσουν όταν τους έφεραν πίσω στην Ακροναυπλία. Μόνο ένας όμως έφυγε, γιατί πήγαινε χωρίς συνοδεία στο σπίτι του διοικητή για να του μαστορέψει κάτι και βρήκε την ευκαιρία και τόσκασε. Μας κακοφάνηκε και μάλιστα ευχόμαστε να τον πιάσουν..."

...Και για να κλείσω τούτη την πικρή σελίδα, πρέπει να αναφέρω πως ο Παντελής Πουλιόπουλος είχε αναφανδόν υποστηρίξει την άποψη της δραπετεύσης, αλλά μάταια".

Στην επόμενη σελίδα

Μάης 2009

παλιός (προπολεμικοί) κομμουνιστές, μέλη και στελέχη του σταλινικού Κ.Κ.Ε., της Αριστερής Αντιπολίτευσής του, (4η Διεθνής) και του Αρχαιομαρξισμού.

Τότε, τον Απρίλη του 1941, δόθηκε η ευκαιρία στη διάρκεια βομβαρδισμού της περιοχής, να σπάσουν τα κάγκελα και να δραπετεύσουν, όπως πρότεινε ο παλιός Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ, ο **Παντελής Πουλιόπουλος**.

Οι ηγέτες του ΚΚΕ όμως, διαποτισμένοι από την σταλινική πολιτική της "εθνικής ενότητας", αντιτάχθηκαν με λύσσα στην πρόταση αυτή του τροτσκιστή Πουλιόπουλου. Διαβεβαίωσαν τους κρατούμενους ότι η διοίκηση του στρατοπέδου είχε δώσει το λόγο της τιμής της(!) ότι θα τους απελευθέρωνε όλους μόλις θα τελείωναν οι βομβαρδισμοί! Και γι' αυτό αντιπρότειναν να αναλάβουν οι ίδιοι οι σταλινικοί κρατούμενοι την περιφρούρηση εναντίον κάθε απόπειρας δραπετεύσης!! Όπως κι έγινε!! Πήραν την θέση των χωροφυλάκων, που πανικόβλητοι είχαν εγκαταλείψει τις σκοπιές τους.

Μα σαν τελείωσαν οι βομβαρδισμοί, ο στρατοπεδάρχης (όπως ήταν επόμενο) λησμόνησε το "λόγο της τιμής του έλληνα αξιωματικού" και φρόντισε να τους παραδώσει όλους στους ναζιάδες κατακτητές, σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε λάβει προφανώς. Αποδεικνύοντας με τον πιο κυνικό τρόπο, όχι μόνο την ηλιθιότητα της σταλινικής ηγεσίας του στρατοπέδου της

Ακροναυπλίας, αλλά και τον βαθύ αντεπαναστατικό χαρακτήρα της εθνικορεφορμιστικής πολιτικής του παγκόσμιου σταλινισμού, με επικεφαλής τους εκφυλισμένους γραφειοκράτες του Κρεμλίνου. Τους συμμάχους των "δημοκρατών" ιμπεριαλιστών.

Έτσι, η εκατόμβη της πρωτομαγιάς του 1944, το αποκρουστικό αυτό αντεπαναστατικό έγκλημα, δεν είναι έργο του ναζισμού μονάχα. Αλλά είναι το αποτέλεσμα σύμπραξης (συνειδητής ή ασυνειδητής) όλων των δυνάμεων της αστικής και της μικροαστικής αντίδρασης!! Με καθοριστικό ρόλο σ' αυτό των συμφιλιωτών ηγετών του σταλινικού Κ.Κ.Ε., που εμπόδισαν τη δραπετεύση των 600 φυλακισμένων αγωνιστών. Ενώ στη συνέχεια φρόντισαν να σώσουν, τα σάπια κεφάλια τους, χρησιμοποιώντας τον κομματικό μηχανισμό για την δραπετεύσή τους από το Μεταγωγών της Αθήνας που μεταφέρθηκαν!

Η εργατική πρωτοπορία της χώρας μας δεν πρέπει να ξεχάσει ποτέ ότι οι δεσμώτες κομμουνιστές της Ακροναυπλίας, οι οποίοι εκτελέστηκαν στην Καισαριανή, στο Κούρνοβο της Λαμίας και αλλού, έπεσαν στα χέρια των φονιάδων του ναζισμού, εξαιτίας της αντεπαναστατικής πολιτικής της "εθνικής ενότητας" που ακολουθούσαν και συνεχίζουν να ακολουθούν οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. και όλων των σταλινικών εθνικορεφορμιστικών κομμάτων.

Το "Κατηγορώ" της παράνομης "Εργατικής Πάλης"

"Τόσο στο Κούρνοβο στις 6.6.1943 όσο και στην Καισαριανή την Πρωτομαγιά του 1944 εκτελέστηκαν εκτός από τους τροτσκιστές (Π. Πουλιόπουλο, Ι. Ξυπόλητο, Ε. Γιαννακό, Ι. Μακρή, Χρ. Σούλα, Γ. Κρόκο, Η. Μήτση, Β. Τζαμτζά, Δ. Πανταζή, Δ. Γιαννακουρέα, Γ. Κοβάνη), μερικοί αρχαιομαρξιστές και πολλές δεκάδες μέλη και οπαδοί του ΚΚΕ που είχανε ζήσει επί δικτατορίας Μεταξά πολλά χρόνια στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας. Για το αίμα τους που χύθηκε, συνυπεύθυνη με τον αξονικό ιμπεριαλισμό είναι και η σταλινική γραφειοκρατία του στρατοπέδου της Ακροναυπλίας και προσωπικά οι Γιάννης Ιωαννίδης, Κώστας Θεός, Βασίλης Μπαρτζώτας, Λεωνίδας Στρίγκος. Γιατί την άνοιξη του 1941, όταν κατάρρευε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου με την προέλαση των στρατευμάτων του Άξονα κι είχε σμπαραλιαστεί εντελώς ο ντόπιος κρατικός μηχανισμός, δημιουργήθηκε στην Ακροναυπλία μια εξαιρετική ευκαιρία για ομαδική έξοδο των κρατουμένων από το κάτεργο. Οι χωροφύλακες πανικόβλητοι από τις βόμβες που έριχναν γύρω εκεί τα γερμανικά βομβαρδιστικά, είχανε εγκαταλείψει τις σκοπιές και σε ατομικές συζητήσεις τους με κρατούμενους τους έλεγαν: "Φύγετε, να φύγουμε και μεις, γιατί αλλιώς θα σκοτωθούμε όλοι από τις βόμβες". Στη συνέλευση της Ομάδας Συμβίωσης ο Πουλιόπουλος πρότεινε να σπάσουν οι 600 κρατούμενοι τις κιγκλίδες και να φύγουνε - η επιτυχία της επιχείρησης ήταν εξασφαλισμένη 100% μέσα στο χάος που επικρατούσε. Οι σταλινικοί ηγέτες όμως χαρακτήρισαν την πρόταση αυτή σαν "προβοκάτσια" που θέλει να ρίξει σε περιπέτεια την Ομάδα και είπανε στη συνέλευση ότι ο διοικητής του στρατοπέδου (ένα βρωμερό κάθαρμα της Ασφάλειας) τους "έδωσε το λόγο του σαν Έλληνας αξιωματικός" ότι θα απελευθέρωνε τους κρατούμενους 20 λεπτά μετά την επιβίβαση των Άγγλων στρατιωτών στα μεταγωγικά πλοία. Τόνισαν έπειτα ότι η Ομάδα έπρεπε να βασιστεί στην υπόσχεση αυτή. Τι ακολούθησε: Ο διοικητής του στρατοπέδου Βουγάς φρόντισε να προσαρμοστεί στη "νέα τάξη πραγμάτων" και παρέδωσε τους 600 κρατούμενους στους Γερμανούς αλεξιπτωτιστές που έπεσαν πριν τελειώσει η επιβίβαση των Άγγλων. Η ευκαιρία σίγουρης απόδρασης και των 600 είχε πια χαθεί. Αργότερα βέβαια οι γραφειοκράτες αυτοί ηγέτες - που είναι υπόλογοι μπροστά στην εργατική τάξη για την εγκληματική αυτή νομιμοφροσύνη τους - χρησιμοποίησαν τον κομματικό τους μηχανισμό για να δραπετεύσουν από το Τμήμα Μεταγωγών Αθηνών. Αλλά εκατοντάδες κρατούμενοι (μεταξύ των οποίων και οι σύντροφοί μας), που δεν μπόρεσαν να φύγουνε, πληρώσανε με τη ζωή τους τη νομιμοφροσύνη των σταλινικών ηγετών. Τους καταγγέλλουμε γι' αυτό δημόσια σ' όλους τους εργάτες και σ' όλους τους κομμουνιστές αγωνιστές, μέλη ή όχι του ΚΚΕ. Τέτοιοι "ηγέτες" δεν έχουν θέση μέσα στις γραμμές του κομμουνιστικού κινήματος".

Ο σταλινικός "σοσιαλισμός" και τα αντεπαναστατικά του εγκλήματα

Η ηγεσία του Κ.Κ.Ε., μετά την κατάρρευση του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού" και την διάλυση του πρώτου εργατικού κράτους, της ΕΣΣΔ, λέει πως μελέτησε και συνεχίζει, ακόμα, να μελετάει, σε όλο της το βάθος και το πλάτος, την εμπειρία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση και στις άλλες χώρες που είχε ανατραπεί ο σάπιος καπιταλισμός μετά τον δεύτερο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Όμως, παρ' όλη την ενδελεχή μελέτη της, στο διάστημα είκοσι ολόκληρων χρόνων, όπως καθαρά το μαρτυράνε τα κείμενα που παρουσίασε ως τώρα (θέσεις και απόφαση του 18ου Συνεδρίου) κι απ' όσα είπε και έκανε στη διάρκεια αυτού του Συνεδρίου της, η ηγεσία αυτή, δε μπόρεσε φαίνεται να μάθει και δεν έχει να πει κάτι καινούργιο ή διαφορετικό, απ' όλα εκείνα τα γνωστά μυθεύματα που αναμασούσαν και διέδιδαν εν χορώ, όλοι μαζί, οι θαυμαστές του Στάλιν και απολογητές του σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού, σε όλον τον κόσμο, ως τη μέρα της παταγώδους κατάρρευσής του!

Ας δούμε ωστόσο, τι είδους μελέτες έκαναν οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε., ποια πορίσματα έβγαλαν, για ποιον σοσιαλισμό μιλάνε και ποια είναι η σχέση τους με τον μαρξισμό - λενινισμό, τον μπολσεβικισμό, που επικα-

λούνται.

Καθώς είναι γνωστό (στις μέρες μας ιδιαίτερα) ο μπολσεβικισμός (δηλαδή ο επαναστατικός μαρξισμός) και πιο συγκεκριμένα, οι ίδιοι οι ηγέτες της Οκτωβριανής Επανάστασης (ο **Λένιν** και ο **Τρότσκι**) πολύ πριν από την έκρηξη και τη νίκη της ρώσικης προλεταριακής επανάστασης, είχαν αποδείξει, μαζί με τον **Μαρξ** και τον **Ένγκελς**, το αδύνατο οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα, σε κάθε έθνος χωριστά. Κι είναι αυτοί οι ίδιοι που με το πρόγραμμα της επανάστασης, με το σύνολο του θεωρητικού και πολιτικού έργου τους, είχαν με ακρίβεια προδιαγράψει τη μοίρα του πρώτου εργατικού κράτους (της ΕΣΣΔ) στην περίπτωση που η νίκη της προλεταριακής επανάστασης θα έμενε εγκλωβισμένη στο έδαφος της καθυστερημένης αγροτικής Ρωσίας. Αν δηλαδή δεν επεκτεινονταν και δεν νικούσε η επανάσταση του προλεταριάτου προπάντων στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες! Με άλλα λόγια, δεν είχαν καμιά αυταπάτη και δεν σκόπευαν να οικοδομήσουν κάποιο είδος "εθνικού σοσιαλισμού", οι δύο ηγέτες της οκτωβριανής σοσιαλιστικής επανάστασης. Δεν ήταν σοσιαλπατριώτες, αλλά διεθνιστές μαρξιστές επαναστάτες.

Αμέσως μετά τη Φεβρουαριανή επανάσταση του 1917, εγκαταλείποντας την Ελβετία για να επιστρέψει στην επαναστατημένη Ρωσία, ο **Λένιν** έγραφε στους ελβετούς εργάτες:

"**Η Ρωσία είναι μια χώρα αγροτική, από τις πιο καθυστερημένες. Απευθείας εκεί να θριαμβεύσει ο σοσιαλισμός είναι αδύνατο... Μπορεί όμως η επανάστασή μας εκεί να γίνει ο πρόλογος της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, ένας σταθμός που θα οδηγήσει σ' αυτή... Το προλεταριάτο το ρωσικό δε μπορεί με τις δικές του μόνο δυνάμεις να τελειώσει νικηφόρα τη σοσιαλιστική επανάσταση (δηλαδή τη σοσιαλιστικοποίηση της χώρας - σημ. του μεταφραστή Π.Π.). Μπορεί όμως να δώσει στη ρωσική επανάσταση μια τέτοια έκταση, ώστε να δημιουργήσει τις καλύτερες συνθήκες για την κοινωνική επανάσταση, θα την αρχίσει τρόπον τινά. Μπορεί να κάνει την κατάσταση πιο ευνοϊκή, για να μπει στις αποφασιστικές μάχες ο κυριότερος κι ο πιο σίγουρος συνεργάτης του, το ευρωπαϊκό και αμερικάνικο**

σοσιαλιστικό προλεταριάτο". (Άπαντα, ρωσ. τόμ. 14, μέρ. 2, σελ. 402-408).

Για τον ηγέτη του μπολσεβικισμού και της Οκτωβριανής Επανάστασης, λοιπόν, ο σοσιαλισμός δε θα μπορούσε να θριαμβεύσει στη Ρωσία, παρά μόνο αν η επανάσταση του ρώσικου προλεταριάτου γίνονταν ο πρόλογος της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης! Σε απόλυτη συμφωνία με την επιστημονική θεωρία του επαναστατικού μαρξισμού, ο **Λένιν** ήξερε και σταθερά εξηγούσε ότι ο σοσιαλισμός, το αρχικό στάδιο του κομμουνισμού, δεν μπορεί να επικρατήσει στα όρια ενός έθνους, με τη νίκη του προλεταριάτου μιας χώρας, αλλά μόνο με τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης του προλεταριάτου σε διεθνή και παγκόσμια κλίμακα.

Μα και από ολόκληρο το έργο του συναρχημού της Οκτωβριανής Επανάστασης, το έργο και την πάλη του **Λ. Τρότσκι**, διαπιστώνει εύκολα κανείς την ίδια συνέπεια που έδειξε ο Λένιν στην υπεράσπιση και την ανάπτυξη των θεμελιακών ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού. Αποκρούοντας τις σοσιαλπατριωτικές θεωρίες και διαστρεβλώσεις, ανάμεσα σε πολλά άλλα, έγραφε:

"**Η σοσιαλιστική επανάσταση αρχίζει στο εθνικό πεδίο, αναπτύσσεται στο διεθνικό και καταλήγει στο παγκόσμιο. Έτσι η σοσιαλιστική επανάσταση γίνεται διαρκής και στην πιο πλατιά έννοια του όρου: δε βρίσκει την ολοκληρωτική της τελείωση παρά μόνο στην οριστική νίκη της νέας κοινωνίας πάνω σ' όλο τον πλανήτη".**

"**Καθυστερημένες χώρες μπορεί, κάτω από ορισμένες συνθήκες, να φτάσουν στη δικτατορία του προλεταριάτου νωρίτερα από τις αναπτυσσόμενες χώρες αλλά θα φτάσουν αργότερα από αυτές στο σοσιαλισμό"** ("Η Διαρκής Επανάσταση").

Συνεπώς μαρξιστές επαναστάτες κι οι δυο, ο **Λένιν** και ο **Τρότσκι**, τόνιζαν πάντα ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί και να ζήσει κλεισμένος στα εθνικά σύνορα κάθε χώρας χωριστά. Η παγκόσμια οικονομία, τα αναπτυσσόμενα μέσα παραγωγής, απαιτούν την κατάργηση των εθνικών συνόρων. Ο σοσιαλισμός είναι σύστημα παγκόσμιο χωρίς σύνορα, που έρχεται να αντικαταστήσει τον παρακμασμένο παγκό-

Επαναστάτες μαρξιστές και διεθνισμός

"Για μας ο Διεθνισμός δεν είναι μια αφηρημένη ιδέα, που υπάρχει μόνο για να την προδίνουμε με την πρώτη ευκαιρία (όπως είναι για έναν Τσερετέλι ή για έναν Τσέρνωφ). Είναι μια αρχή που μας κατευθύνει. Και είναι βαθύτατα πρακτική αρχή. Είναι αδύνατο να νοηθεί επιτυχία διαρκής, αποφασιστική, για μας, έξω από μια ευρωπαϊκή επανάσταση.

Η διαρκής επανάσταση, ενάντια στη διαρκή ανθρωποσφαγή. Αυτή είναι η μεγάλη πάλη, που από την έκβασή της εξαρτάται η τύχη της ανθρωπότητας".

Λεόν Τρότσκι
Αύγουστος του 1917

Στην επόμενη σελίδα

σμιο καπιταλισμό.

Στη **"Διακήρυξη των δικαιωμάτων του εργαζόμενου και εκμεταλλεόμενου λαού"** ο **Λένιν** καθόριζε ως **"κύριο σκοπό"** του νέου σοβιετικού καθεστώτος, όχι την εθνική οικοδόμηση του σοσιαλισμού, αλλά την **"σοσιαλιστική οργάνωση της κοινωνίας και νίκη του σοσιαλισμού σε όλες τις χώρες"**.

Με άλλα λόγια, η ανατροπή του καπιταλισμού στη Ρωσία, σύμφωνα με τον **Λένιν**, και τον **Τρότσκι**, ήταν η απαρχή, ο πρόλογος, για το γκρέμισμα του παγκόσμιου καπιταλισμού, ως προϋπόθεση για τη νίκη και οικοδόμηση του σοσιαλισμού!

Άλλωστε, γνωστό, πασίγνωστο τώρα πια, είναι επίσης ότι, οι δυο αυτοί κορυφαίοι ηγέτες του επαναστατικού μαρξισμού και της Οκτωβριανής Επανάστασης, ο **Λένιν** και ο **Τρότσκι**, ήταν αυτοί οι ίδιοι που πρώτοι κήρυξαν ανελέητο πόλεμο κατά του γραφειοκρατικού και εθνικιστικού εκφυλισμού που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται στους κόλπους του απομονωμένου ρώσικου εργατικού κράτους και του Κ.Κ.Σ.Ε., από τα πρώτα κιόλας χρόνια της Σοβιετικής εξουσίας.

Σε στενή συνεργασία με τον **Τρότσκι**, ο **Λένιν**, το Μάρτη του 1922, στο 11ο Συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε., ανοικτά και με τον πιο εξουθενωτικό τρόπο επιτέθηκε στην "κομμουνιστική" γραφειοκρατία, μ' αυτά τα λόγια:

"Περισσότερο από μια φορά συνέβη-

κε στην ιστορία, ο νικητής να υιοθετήσει τον πολιτισμό του νικημένου, όταν αυτός ήταν ανώτερος. Ο πολιτισμός της ρώσικης μπουρζουαζίας και της ρώσικης γραφειοκρατίας ήταν ελεεινός, χωρίς αμφιβολία. Αλίμονο, όμως! Τα νέα διευθυντικά στρώματα είναι ακόμα πιο πίσω από τον πολιτισμό εκείνο: 4.700 υπεύθυνοι κομμουνιστές διευθύνουν στη Μόσχα την κυβερνητική μηχανή. Ποιος διευθύνει και ποιος διευθύνεται; Αμφιβάλλω πολύ αν μπορεί να πει κανείς πως εκείνοι που διευθύνουν είναι κομμουνιστές..."

Αυτές τις τρομαχτικές αλήθειες είχε εκτοξεύσει ο αρχηγός της πρώτης επαναστατικής προλεταριακής κυβέρνησης, ο ηγέτης του μπολσεβικισμού, ο **Λένιν**, στις αρχές του 1922, εναντίον της ανερχόμενης "κομμουνιστικής" γραφειοκρατίας. Αυτή ακριβώς της γραφειοκρατίας, που μετά το θάνατο του **Λένιν** κατάφερε να στραγγαλίσει την εργατική σοβιετική εξουσία και να επιβάλλει τον δικό της εθνικό "σοσιαλισμό" και μάλιστα στο όνομα του **Λένιν**. Έναν "σοσιαλισμό" που δε μπορούσε παρά να είναι **"πιο πίσω κι από τον ελεεινό πολιτισμό της ρώσικης μπουρζουαζίας και της ρώσικης γραφειοκρατίας"**.

Ενάντια σ' αυτόν ακριβώς το θανάσιμο κίνδυνο, ο άρρωστος **Λένιν** είχε συγκεντρώσει την προσοχή του, τον τελευταίο καιρό της ζωής του. Έντονα ανήσυχος μπροστά στα συμπτώματα του γραφειο-

κρατικού εκφυλισμού, γράφει:

"Ο χειρότερος εσωτερικός εχθρός μας είναι ο γραφειοκράτης, ο κομμουνιστής γραφειοκράτης, που κατέχει μια ορισμένη θέση στα πολιτικά όργανα". (**Λένιν**, "Έργα", 4η ρώσ. έκδ. τομ. 29, σελ. 182).

Και βέβαια ο **Λένιν**, δεν περιορίστηκε μόνο στην επισήμανση του χειρότερου εχθρού και του κινδύνου, που απειλούσε φανερά την απομονωμένη εργατική σοβιετική εξουσία. Γνωρίζοντας καλά τα πρόσωπα που βρίσκονταν στην κορυφή της ανερχόμενης "κομμουνιστικής" γραφειοκρατίας, επεξεργάζονταν μέτρα και τρό-

πους αποδυνάμωσης της εξουσίας τους.

Έτσι, το Δεκέμβρη του 1922, άρρωστος στο κρεβάτι, απευθύνεται στην Κ.Ε. του κόμματος και στο επικείμενο συνέδριό του, για να εκφράσει την αγωνία του και τους φόβους του, εξαιτίας της εξουσίας που είχε συγκεντρώσει στα χέρια του ο **Στάλιν**! Χωρίς ψεύτικες ευγένειες και μισόλογα, ο **Λένιν**, έγραφε:

"Ο σ. Στάλιν, που έγινε γενικός γραμματέας, συγκέντρωσε στα χέρια του μια απέραντη εξουσία και δεν είμαι καθόλου βέβαιος αν θα μπορέσει να χρησιμοποιεί πάντα με αρκετή σύνεση αυτή την εξουσία".

"Ο Στάλιν είναι πολύ βάνουσος και αυτό το ελάττωμα, που είναι απόλυτα ανεκτό στο περιβάλλον και στις σχέσεις ανάμεσα σ' εμάς, τους κομμουνιστές, γίνεται ανυπόφορο για τη θέση του γενικού γραμματέα".

"...Προτείνω στους συντρόφους να σκεφτούν τον τρόπο απομάκρυνσης του Στάλιν απ' αυτή τη θέση και να ορίσουν σ' αυτή τη θέση έναν άλλο άνθρωπο που απ' όλες τις άλλες απόψεις να διαφέρει από το σ. Στάλιν μονάχα κατά ένα πλεονέκτημα, συγκεκριμένα, να είναι πιο ανεκτικός, πιο εντάξει, πιο ευγενικός και πιο προσεκτικός απέναντι στους συντρόφους, λιγότερο ιδιότροπος, κλπ. Αυτό μπορεί να φανεί ασήμαντο μικροπράγμα. Νομίζω όμως, πως... αυτό δεν είναι μικροπράγμα ή είναι τέτοιο μικροπράγμα, που μπορεί ν' αποκτήσει αποφασιστική σημασία". ("**Η Διαθήκη του Λένιν**", εκδ. "Ωκεανός").

Όπως μπορεί να το διαπιστώσει καθένας, όχι μόνο στα λιγοστά αυτά αποσπάσματα, αλλά σε όλες τις σημειώσεις, τα γράμματα και τις εισηγήσεις που μπόρεσε να υπαγορεύσει, ως τις τελευταίες μέρες του, ο άρρωστος μα άγρυπνος **Λένιν**, όλο και πιο βαθιά και καθαρά έβλεπε την ανάγκη να οργανωθεί και να κλιμακωθεί ο αγώνας εναντίον της "κομμουνιστικής" γραφειοκρατίας, που την εκπροσωπούσε με τη μεγαλύτερη συνέπεια ο **"γνήσιος σοσιαλ-εθνικιστής, αλλά και βάνουσος μεγαλορώσος, σοβινιστής" Στάλιν**.

Σ' αυτόν τον αγώνα του για την υπεράσπιση των αρχών και των ιδεών του μπολσεβικισμού, ο **Λένιν** βασιζόταν σταθερά στη στενή συνεργασία του με τον **Λ. Τρότσκι**, όπως καθαρά προκύπτει από τα γράμματά του.

Σε ένα από τα γράμματα αυτά (αυστηρά απόρρητο, προσωπικό) του έγραφε:

"Σεβαστέ σ. Τρότσκι!

Θα σας παρακαλούσα πολύ να αναλάβετε την υπεράσπιση της υπόθεσης της

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΨΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

"Όλη η εργασία της πρακτικής οργάνωσης της επανάστασης αναπτύχθηκε κάτω από τη διεύθυνση του Τρότσκι, Προέδρου του Σοβιέτ της Πετρούπολης. Μπορεί κανείς να πει με βεβαιότητα, πως το Κόμμα είναι πρώτ' απ' όλα και προπαντός οφειλέτης στον Τρότσκι για τη γρήγορη προσκόλληση της φρουράς στα Σοβιέτ και για την ικανή οργάνωση της εργασίας της Στρατιωτικής Επαναστατικής Επιτροπής". (Απόσπασμα από άρθρο του **Στάλιν** για την πρώτη επέτειο της Οκτωβριανής Επανάστασης).

"Ο Τρότσκι δεν έπαιξε και δεν μπορούσε να παίξει κανέναν ειδικό ρόλο, ούτε στο Κόμμα, ούτε στην εξέγερση του Οκτώβρη". (Από λόγο του **Στάλιν** στις 19 Νοέμβρη του 1924, λίγο πριν συμπληρωθεί χρόνος από τον θάνατο του **Λένιν**).

Δώδεκα χρόνια αργότερα ο **Στάλιν** και οι συνεργάτες του, με χαλκευμένες κατηγορίες, δολοφόνησαν όλους τους στενούς συνεργάτες του **Λένιν**, ως πράκτορες της αντεπανάστασης και εξόντωσαν πάνω από δύο εκατομμύρια επαναστάτες εργάτες και διανοούμενους.

Δεν τα γνωρίζουν άραγε τα πασίγνωστα αυτά μεσαιωνικά εγκλήματα του Στάλιν οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε.;

Γεωργίας στην Κ.Ε. του Κόμματος. Η υπόθεση αυτή βρίσκεται τώρα κάτω από τη "δίωξη" του Στάλιν και του Ντζερτζίνσκι, κι εγώ δε μπορώ να βασιστώ στην αμεροληψία τους. **Μάλιστα, εντελώς το αντίθετο. Αν συμφωνούσατε να αναλάβετε την υπεράσπισή της, τότε θα μπορούσα να είμαι ήσυχος...**" Λένιν 5 του Μάρτη 1923 (Απαντα 5η ρώσ. έκδοση, τομ. 54).

Απ' όλα αυτά, γίνεται, πιστεύουμε, φανερό ότι, αν ήθελαν οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. να κάνουν εξ' αρχής μια νέα έρευνα και μελέτη μαρξιστική, επιστημονική, για την πορεία και για τις αιτίες διάλυσης της ΕΣΣΔ και του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού". Αν ασπάζονται στ' αλήθεια τις ιδέες και την κριτική επιστημονική μέθοδο του μαρξισμού - λενινισμού όπως ισχυρίζονται. Θάπρεπε να καταπιασθούν πρώτ' απ' όλα με τις διαρκοεπαναστατικές αφετηρίες του μαρξισμού και του μπολσεβίκικου προγράμματος της Οκτωβριανής Επανάστασης. Και να δείξουν αν πράγματι οι θέσεις και η πολιτική των ηγετών της επανάστασης και ιδρυτών της 3ης Διεθνούς ανταποκρίνονταν στην αντικειμενική πραγματικότητα. Αν, δηλαδή, ήταν στ' αλήθεια ώριμες οι συνθήκες για τις προβλέψεις εξάπλωσης και νίκης της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης και του σοσιαλισμού. Ή μήπως θάπρεπε να είχαν ακολουθήσει μια πιο "ρεαλιστική" πολιτική, την πολιτική του ρώσικου "εθνικού σοσιαλισμού"

Και βέβαια, οι μαρξιστές - λενινιστές του Κ.Κ.Ε., θάπρεπε επίσης να μελετήσουν, ν' αναλύσουν και να φωτίσουν, την κοινωνική και ιδεολογική ουσία και την πολιτική σημασία της πάλης που ανέπτυξε ο άρρωστος Λένιν, μαζί με τον Τρότσκι, ενάντια στην λερναία ύδρα της πανάθλιας "κομμουνιστικής" γραφειοκρατίας και, ταυτόχρονα, ενάντια στον **σοσιαλ-εθνικισμό και τον μεγαλορώσικο σοβινισμό του Στάλιν και των συνεργατών του.**

Γιατί ο Λένιν, αντί να συνεργάζεται με τον γενικό γραμματέα του Κόμματος, στη διάρκεια μάλιστα της αρρώστιας του, κι ενώ η κατάσταση στη χώρα χειροτέρευε, αυτός, αντίθετα, είχε συγκεντρώσει τα πυρά του εναντίον της πολιτικής, των μεθόδων και της εξουσίας του **βάνουσου σοσιαλ-εθνικιστή Στάλιν** και γεμάτος αγωνία, ζητούσε την απομάκρυνσή του από τη θέση του γραμματέα;

Ποιο ακριβώς ήταν το βαθύτερο κοινωνικό περιεχόμενο και το νόημα της επίθεσης αυτής του Λένιν εναντίον της πανάθλιας "κομμουνιστικής" γραφειοκρατίας κι εναντίον του Στάλιν; Και γιατί σ' αυτή τη μάχη του, αλλά και στην επεξεργασία των προγραμματικών θέσε-

ων της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ο αρχηγός της Σοβιετικής Ένωσης, συνεργάζεται με τον Τρότσκι κι όχι με κάποιον απ' την "παλιά φρουρά" των μπολσεβίκων;

Και το πιο σπουδαίο. Ο Λένιν πέθανε τον Γενάρη του 1924. Όταν είχε κορυφωθεί η αντίθεσή του με τον σοσιαλ-εθνικιστή γενικό γραμματέα του Κόμματος. Την ώρα που **"ο Βλαντίμιρ Ίλιτς ετοιμάζεται να συντρίψει πολιτικά τον Στάλιν"**, όπως είπε η Κρούσκαγια, η γυναίκα του Λένιν! Αλλά τον πρόλαβε ο θάνατος!

Ποια ήταν λοιπόν η συνέχεια της σύγκρουσης του διεθνιστή Λένιν με τον σοσιαλ-εθνικιστή, μεγαλορώσο σοβινιστή, Στάλιν, μετά τον θάνατο του Λένιν; Πώς κατόρθωσε ο Στάλιν να εξουδετερώσει τη Διαθήκη και τις εισηγήσεις του Λένιν για την απομάκρυνσή του από τη θέση του γενικού γραμματέα; Και τι έδειξαν τα γεγονότα και οι εξελίξεις από εκεί και μετά; Είχε ή όχι δίκιο ο Λένιν που τον χαρακτήριζε σοσιαλ-εθνικιστή και βάνουσο μεγαλορώσο σοβινιστή; Η εξόντωση των συνεργατών του Λένιν και πάνω από δύο εκατομμυρίων μελών του Κ.Κ.Σ.Ε., δικαίωσαν άραγε τους φόβους και την αγωνία του Λένιν; Και τελικά, η κατάρρευση του σταλινικού "υπαρκτού σοσιαλισμού" (με τα εθνικά σύνορα ανάμεσα στα δήθεν "σοσιαλιστικά κράτη") απέδειξε ή όχι την ορθότητα των μαρξιστικών θέσεων του Λένιν και του Τρότσκι για την παγκοσμιότητα του σοσιαλισμού;

Σε όλα αυτά και πολλά άλλα, το ίδιο ζωτικά ερωτήματα, θα έπρεπε προφανώς, να προσπαθήσει να απαντήσει η Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε., ύστερα από την εικοσάχρονη "μελέτη" της για τις αιτίες κατάρρευσης των "σοσιαλιστικών καθεστώτων". Κι ασφαλώς θα έκανε ακριβώς αυτό αν είχε έστω και στοιχειώδη συνέπεια με τις αρχές και τις ιδέες του λενινικού μπολσεβικισμού, που στα λόγια και μόνο επικαλείται.

Και δεν θα δυσκολευόταν καθόλου να μάθει όλη την αλήθεια και να την προβάλλει, αν ήθελε να βασιστεί στα έργα του Λένιν, του Τρότσκι και όλων των μαρξιστών επαναστατών που με συνέπεια πάλεψαν για την υπεράσπιση των πραγματικών ιδεών του επιστημονικού σοσιαλισμού και της σοβιετικής προλεταριακής δημοκρατίας.

Έτσι, τελικά, η "μελέτη" της ηγεσίας του ΚΚΕ, έγινε και γράφτηκε για να δικαιώσει και να εξυμνήσει τον γραφειοκρατικό "εθνικό σοσιαλισμό" του Στάλιν και όλα του τα εγκλήματα, σ' ολόκληρο τον κόσμο. Για να επαναλάβει δηλαδή και να αναστυλώσει τις πασίγνωστες σταλινικές μυθοπλασίες για τον "σοσιαλισμό" της Γκεπεού. Παρασιωπώντας βέβαια την πάλη του Λένιν ενα-

ντίον του γραφειοκρατικού σοσιαλεθνικισμού επιμένει, σταλινικότατα, να εμφανίζει τον Στάλιν ως συνεχιστή του Λένιν!

Και για να δώσει κύρος στη "μελέτη" της αυτή, την έκανε συνεδριακό κομματικό ντοκουμέντο! Με τον ίδιο δημοκρατικό τρόπο του Στάλιν, διατύπωσε τις θέσεις της και χωρίς αντεισηγήση, χωρίς οργανωμένο τασιακό αντίλογο (όπως γίνονταν στο κόμμα του Λένιν) κάλεσε τα ανίδια μέλη να πουν τη γνώμη τους και να αποφανθούν για την ορθότητα της "μελέτης" της!! Κι όσο για κείνους που τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν και να διαφωνήσουν, πήραν τη δημοκρατική απάντηση της σιωπής, αφού οι σταλινικές αρχές δεν επιτρέπουν συζήτηση με διαφωνούντες! Κι οπότε ο σταλινικός σοσιαλ-εθνικισμός πέτυχε άλλη μια μεγάλη νίκη: οι αντιδραστικές υμνολογίες του στον γραφειοκρατικό σταλινικό μεσαιώνα και τα αντεπαναστατικά κακουργήματά του, εγκρίθηκαν παμπηφεί σ' ένα συνέδριο ακόμα πιο βαθιάς οπισθοδρόμησης και απομάκρυνσης από τον μαρξισμό.

Ένα συνέδριο που έδειξε καθαρά ότι ο σταλινικός εθνικοεφορμισμός είναι τελείως ανίκανος να διδαχτεί ο,τιδήποτε από τις ιστορικές κοινωνικές εξελίξεις. Και γι' αυτό, θα συνεχίσει να χρησιμεύει σαν αριστερό δεκανίκι του σαπισμένου καπιταλισμού, ως τον τελικό αφανισμό του.

Τι ήταν και γιατί διαλύθηκε η Ε.Σ.Σ.Δ.

ΛΕΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙ

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

“Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ”
του Λ. ΤΡΟΤΣΚΙ
ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα εγκλήματα του Στάλιν

του Λ. Τρότσκι (από το ομώνυμο βιβλίο του)

“Η πιο απαίσια μορφή της ιστορίας”

... "Ο σταλινισμός είναι η μάστιγα της ΕΣΣΔ και η λέπρα του διεθνούς εργατικού κινήματος. Δεν είναι τίποτα στο πεδίο των ιδεών. Αυτή η τρομακτική μηχανή εκμεταλλεύεται ακόμα τον δυναμισμό της πιο μεγάλης κοινωνικής επανάστασης και την παράδοση του νικηφόρου ηρωισμού της. Από το δημιουργικό ρόλο της επαναστατικής βίας σε μιαν ορισμένη στιγμή της Ιστορίας, ο Στάλιν, με την μετριότητα που τον χαρακτηρίζει, κατάληξε στην παντοδυναμία της βίας γενικά. Χωρίς να το αντιλαμβάνεται ο ίδιος, πέρασε από την επαναστατική βία εναντίον των εκμεταλλευτών στην αντεπαναστατική βία εναντίον των εργαζομένων. Έτσι συντελείται κάτω από τις παλιές φόρμουλες, η διάλυση της Οκτωβριανής Επανάστασης.

Κανένας - και δεν κάνω εξαίρεση ούτε για το Χίτλερ -

δεν κατάφερε στο σοσιαλισμό τόσο θανάσιμα χτυπήματα. Ο Χίτλερ χτυπούσε τις εργατικές οργανώσεις από έξω. Ο Στάλιν τις χτυπάει από μέσα. Ο Χίτλερ καταστρέφει το μαρξισμό. Ο Στάλιν τον εκπορνεύει. Ούτε μια αρχή δεν μένει άθικτη. Ούτε μια ιδέα που να μη βρωμιστεί. Οι ίδιες οι λέξεις σοσιαλισμός και κομμουνισμός έχουν σοβαρά δυσφημιστεί από τότε που ολότελα ανεξέλεγκτοι κωροφύλακες, διπλωματούχοι "κομμουνιστές", αποκαλούν σοσιαλισμό το καθεστώς που επιβάλλουν. Σιχαμερή βεβήλωση! Ο στρατώνας της Γκεπεού δεν είναι το ιδανικό της μαχόμενης εργατικής τάξης. Σοσιαλισμός σημαίνει καθεστώς τέλειας διαφάνειας που στους κόλπους του οι εργαζόμενοι αυτοδιοικούνται. Το σταλινικό καθεστώς βασίζεται στη συνωμοσία των κυβερνώντων ενάντια στους κυβερνώμε-

νους. Σοσιαλισμός σημαίνει αδιάκοπη πορεία προς την ισότητα. Ο Στάλιν αναστήλωσε ένα σύστημα με σκανδαλώδη προνόμια. Ο σοσιαλισμός έχει για αντικείμενο την ολοκληρωτική ανάπτυξη της ανθρώπινης προσωπικότητας. Πού και πότε η προσωπικότητα καταπατήθηκε όσο στην ΕΣΣΔ; Ο σοσιαλισμός δε θ' άξιζε τίποτα δίχως σχέσεις ανιδιοτελείς, τίμιες, ανθρώπινες ανάμεσα στους ανθρώπους. Το σταλινικό καθεστώς διαπότισε τις κοινωνικές και ατομικές σχέσεις με ψέμα, αρριβισμό και προδοσία. Ο Στάλιν δεν προσδιορίζει τους δρόμους της Ιστορίας. Γνωρίζουμε τις αντικειμενικές αιτίες που προετοίμασαν την αντίδραση στην ΕΣΣΔ. Μα δεν είναι χωρίς λόγο που ο Στάλιν βρέθηκε στην κορυφή του θερμιδοριανού κύματος. Κατάφερε να δώσει στη βουλμία μιας καινούργιας κάστας την πιο απαίσια έκφραση. Δεν είναι υπεύθυνος για την Ιστορία. Μα είναι υπεύθυνος για ό,τι κάνει και για το ρόλο του στην Ιστορία. Είναι ο ρόλος ενός εγκληματία που τα εγκλήματά του έχουν τέτοιο πλάτος ώστε η αηδία γι' αυτά πολλαπλασιάζεται από τη φρίκη...

... Η μνήμη των ανθρώπων είναι μεγαλόψυχη όταν τα δρακόντεια μέτρα μπαίνουν στην υπηρεσία μεγάλων ι-

στορικών σκοπών. Αντίθετα η Ιστορία δε θα συγχωρέσει ούτε για μια σταλαγματιά αίμα που προσφέρθηκε στον καινούργιο Μολώχ της αυθαιρεσίας και του προνομίου. Το ηθικό μας αίσθημα βρίσκει τη βαθύτερη ικανοποίησή του στην ακλόνητη πεποίθηση πως η ιστορική τιμωρία θα είναι ανάλογη με το έγκλημα. Η επανάσταση θ' ανοίξει όλα τα μυστικά συρτάρια, θ' αναθεωρήσει όλες τις δίκες, θα αποκαταστήσει τους συκοφαντημένους, θα στήσει μνημεία στα θύματα, θα ρίξει αιώνιο ανάθεμα στους δήμιους. Ο Στάλιν θα εξαφανιστεί από τη σκηνή κάτω από το βάρος των εγκλημάτων του, σαν ο νεκροθάφτης της επανάστασης και η πιο απαίσια μορφή της Ιστορίας.

Κογιοακάν, καλοκαίρι του 1937"

(Λ. Τρότσκι, "Τα εγκλήματα του Στάλιν" σελ. 307-311, έκδοση Προμηθέας, Αθήνα 1962)

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά:**Με τον ενιαίο αγώνα των εργαζομένων να συντρίβουν οι εργοδοτικές συμπαιγνίες**

Στα μέσα του Μαΐου, η διοίκηση της εταιρείας ΕΤΥΕ, (που είχε αναλάβει τη μονάδα των τρένων του ναυπηγείου Σκαραμαγκά και που, σύμφωνα με τους εργατοπατέρες - φερέφωνα της εργοδοσίας, θα εξασφάλιζε την δουλειά των εργαζομένων), ανακοίνωσε ότι δεν είχε να πληρώσει πια τους μισθούς του πρώτου δεκαπενθήμερου του Μαΐου και, επιπλέον, από την δουλειά των 100 συρμών, που έλεγε ότι είχε "κλείσει", μόνο 30 είχαν μείνει και αυτοί όχι σίγουρα!

Οι εξελίξεις αυτές στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά, δείχνουν ότι η εργοδοσία, μετά τις καθυστερήσεις που τις επέβαλαν οι αντιδράσεις των εργαζομένων, άρχισε να ενεργοποιεί το εξ' αρχής αντεργατικό σχέδιο διάσπασης των ναυπηγείων και τη μαζική απομάκρυνση των 200 εργαζομένων στα τρένα, που είχε στήσει με την εταιρεία της ΕΤΥΕ.

Και ήρθαν να αποδείξουν πόσο δίκιο είχαν οι εργαζόμενοι, και ιδιαίτερα του Νέου Κινήματος Αλλαγής. Που από την πρώτη στιγμή αντιτάχθηκαν σθεναρά στα σχέδια απόσχισης της μονάδας των τρενών από το υπόλοιπο ναυπηγείο, αποκάλυψαν τους πραγματικούς στόχους που εξυπηρετούσαν και κατήγγειλαν την τότε εργατοπατερική διοίκηση του σωματείου, που πρόσφερε την πλήρη υποστήριξη της σε αυτά. Που, δεν σταμάτησαν να καλούν την νέα διοίκηση του σωματείου να εγκαταλείψει οριστικά την καταστροφική φιλοεργοδοτική πολιτική της προηγούμενης, να αφήσει την αναποφάσιστη στάση αναμονής που κρατούσε και να αναλάβει την άμεση οργάνωση της πάλης όλων των εργαζομένων του ναυπηγείου για την ακύρωση των σχεδίων που δρομολογήθηκαν με την ΕΤΥΕ (εταιρεία των τρένων), την επαναπόκτηση από τους εργαζόμενους των τρένων της παράνομα αφαιρεθείσης εργασιακής σχέσης με την ΕΝΑΕ (εταιρεία των ναυπηγείων), την ανατροπή των εργοδοτικών σχεδίων για την παραπέρα πολυτεμαχισμό των ναυπηγείων (στα σκαριά βρίσκεται η απόσχιση των επισκευών) και για την εθνικοποίηση του ναυπηγείου με εργατικό έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων ώστε να ανατραπούν οριστικά τα γενικότερα σχέδια γενικότερης συρρίκνωσής του σε βάρος των θέσεων εργασίας και των λοιπών εργατικών δικαιωμάτων.

Δυστυχώς, αφήνοντας να χαθεί πολύτιμος χρόνος, χρειάστηκε να φτάσουν τα πράγματα έως το σταμάτημα της πληρωμής των εργαζομένων των τρένων για να αποφασίσει, η νέα διοίκηση του σωματείου, να δεχτεί και να κάνει απόφασή της την διαρκή πρόταση του Νέου Κινήματος Αλλαγής και το συνεχές αίτημα των εργαζομένων στη μονάδα των τρένων του ναυπηγείου. Στη συνεδρίαση της Τρίτης 19/5/2009, μετά την προκήρυξη του ΝΚΑ που δημοσιεύεται στη συνέχεια, το διοικητικό συμβούλιο του σωματείου αποφάσισε ομόφωνα να διεκδικήσει την επαναφορά της εργασιακής σχέσης των εργαζομένων στη μονάδα των τρενών με την ΕΝΑΕ, αναγνωρίζοντας επιτέλους το παιχνίδι που παίζονταν με την ΕΤΥΕ.

Τι θα κάνει τώρα; Θα αναλάβει πια, με τον συντονισμένο και ενιαίο αγώνα όλων των εργαζομένων, να οργανώσει και να αναπτύξει πραγματικά την δράση για την υλοποίηση της απόφασης αυτής όπως και για την ανατροπή όλων των αντεργατικών εργοδοτικών σχεδιασμών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ του Ν. Κ. Α. εργαζομένων του Ναυπ. Σκαραμαγκά

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Σύμφωνα με επίσημη ενημέρωση που έκανε ο κ. Meyer την Δευτέρα 11/5/2009, σε στελέχη της μονάδας Τροχαίου Υλικού **"αδυνατεί να πληρώσει την προκαταβολή του Μαΐου και ευελπιστεί να συγκεντρώσει τα χρήματα με την παράδοση των τριών πρώτων συρμών"**. Ταυτόχρονα γίνεται γνωστό ότι το έργο των φορταμαξών έχει περιοριστεί από 100 συρμούς σε 30, ενώ οι εργαζόμενοι σε υπερβολικούς σταμάτησαν από την περασμένη Παρασκευή να εργάζονται.

Τα γεγονότα αυτά, δυστυχώς, επιβεβαιώνουν με δραματικό τρόπο όλες τις προειδοποιήσεις μας και τις καταγγελίες μας για τους πραγματικούς σκοπούς και επιδιώξεις που εξυπηρετούσε η συμπαιγνία δημιουργίας της Ε.Τ.Υ.Ε. από την Ε.Ν.Α.Ε. και από τους συνεργούς της εργατοπατέρες. Και είναι σίγουρο ότι αν δεν υπήρχε η δυναμική αντίδραση των εργαζομένων (απόφαση Γενικής Συνέλευσης 10/2007, αγωγές, κλπ) αυτά θα είχαν συμβεί πολύ νωρίτερα σύμφωνα με τον προγραμματισμό τους.

Στην ουσία τα γεγονότα αυτά είναι η συνέχεια και η υλοποίηση όλων των σχεδίων της εργοδοσίας σχετικά με την Ε.Τ.Υ.Ε. Ακόμα κι αν πληρώσουν τελικά την προκαταβολή, η ουσία είναι ότι με την ανακοίνωση αδυναμίας πληρωμής και με την σημαντική συρρίκνωση της παραγωγής, ενεργοποιείται το σχέδιο "εκκαθάρισης προσωπικού".

Όμως, παρά τις επανειλημμένες προειδοποιήσεις μας και

παρά την συνεχή επιβεβαίωσή τους από μια σειρά γεγονότα, δεν έγινε καμιά έγκαιρη προετοιμασία από το Σωματείο μας. Έτσι η εργοδοσία είχε όλη την ευχέρεια να μεθοδεύσει και να προωθήσει τα διαλυτικά της αντεργατικά σχέδια.

Κατά την γνώμη μας, αμέσως μόλις έγιναν γνωστά τα τελευταία γεγονότα, θα έπρεπε να συγκληθεί έκτακτο Δ.Σ. του Σωματείου μας ώστε να δοθεί απάντηση στις αυθαιρεσίες της εργοδοσίας. Να αποφασίσει το Δ.Σ.:

1. Να απαιτήσει και να διεκδικήσει δυναμικά την ακύρωση της συμπαιγνίας που στήθηκε με την Ε.Τ.Υ.Ε. και την άμεση αναγνώριση από την Ε.Ν.Α.Ε. ότι οι εργαζόμενοι στο Τροχαίο Υλικό είναι εργαζόμενοι της Ε.Ν.Α.Ε.

2. Να παροτρύνει και να οργανώσει την άμεση υποβολή αγωγών κατά της ΕΝΑΕ από τους εργαζόμενους στο Τροχαίο Υλικό που δεν έχουν κάνει.

3. Να ενημερώσει όλους τους εργαζόμενους του Ναυπηγείου για τα γεγονότα και τις αποφάσεις του.

Με αγωνιστικούς συναδελφικούς χαιρετισμούς

Παρασκευή 15/5/2009

ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΤΟΥ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟΥ
ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Επικοινωνία e-mail:
nka-skaramagas@hotmail.com
nka_ska@yahoo.com